

Сьогодні живемо – 3

видання третє,

надруковано
29.01.2013

ББК 84.4 - УКР
I 24

Третє доповнене видання
поетичної публіцистики,
філософської і любовної лірики
доцента Національного технічного
університету України
“Київський політехнічний інститут”
Віталія Іващенко

Художник
Ірина Панаріна

ISBN 978-966-2279-25-2

Це третє видання. Більше половини поезій друкується вперше.

Трохи про себе. Народився 12.12.1937 року у Смілі Черкаської області. Рід мами – хлібороби, рід тата – вчителі. Закінчив Київський політехнічний інститут, в якому і працюю доцентом. Маю біля сотні наукових праць, в числі яких більше 20 винаходів.

Першого вірша написав, як уперше закохався – у сьомому класі. Поезії російською написані в молодості, тобто у віці до 55 років. З 1992 року пишу українською.

Маю 14 книжечок: дев'ять "первинних" (в них жодного повтору), дві тематичні: "Українці! Прокидайтеся!" (публіцистика) і "Усмішки", і три подарункових видання вибраних поезій: "Слова любви" (російською), "Ми – українці!" (Диплом Міжнародного ярмарку) і "Поезія кохання" (двомовна) – тільки про любов.

Щиро вдячний друзям: Тетяні Іващенко, Людмилі Боговій, Людмилі Ларіоновій, Ірині Панариній, Олегу Слінькову і Віталію Кудрявцеву за творчу допомогу.

Усі книжки можна придбати в Києві на "Петрівці" (ряд 57, місце 9), у мережах "Книжкового супермаркету" і "Книгарні "Є" по всій Україні.

На сайті <http://viiv.co.ua> можна безкоштовно скачати усі книжки, там же адреси магазинів, записи радіопередач і відео вечорів поезії. Щоб придбати книжки і диски за найнижчою ціною і з автографом, можна написати: Іващенко Віталію Вадимовичу, до запитання, Київ, 03 110, або: vivashchenko@ukr.net, і я вишлю поштою.

Віталій Іващенко.

М и і с в і т

Сьогодні живемо. Хоч нас привчили,
Повторюючи всюди й повсякчас,
Що мусимо свої віддати сили,
Щоб добре тим жилось, хто після нас.

А як же ми? Чи не такі ж ми люди,
Що будуть завтра чи прийдуть колись?
Інакшого життя у нас не буде.
Сьогодні живемо. Тому прокиньсь!

Шануй себе як сутність світу цього!
Не заздри владі чи багатіям.
Ми рівні перед Всесвітом і Богом,
А шлях і доля в кожного своя.

Ми живемо у вимірі душі.
Лиш в ньому ми нещасні чи щасливі.
Колись у чомусь кожен з нас грішив.
Без каяття прожити неможливо.

Хоч як нам тяжко, але ми йдемо!
Нас кличуть
самоствердження й бажання.
Є розум в нас, є гідність і кохання.
Життя — це ми! Сьогодні живемо!

Ми живемо усі на різних рівнях
Духовності, моралі і добра.
Тому-то ми і долі наші різні.
На наших рівні кожен нам як брат.

Ідея ця — гармонії основа.
Чому ж руйнуються кохання, сім'ї?
Тому, що доля зводить випадково
Людей із абсолютно різних рівнів.

Усі продукують добро чи отруту.
Хто, що і чому — не дано знати нам.
Отруєні душі страждають у скруті,
А поруч із добрим добрішаєш сам.

Добро і зло ми творимо самі:
Їх співвідношення —
це міра особистості,
Що виявляється у мріях,
справах, пристрастях,
Які наповнюють і нас, і наші дні.

Три слабкості мужчинам притаманні:
Це жадібність у прагненні багатства,
Бажання жінки — щире й сексуальне,
І невгамовна спрага марнославства.

Для багатьох людей все їх життя —
Це існування в трьох координатах:
Одна — це гроші, друга — це ниття,
А третя —
жовчна заздрість до багатих.

У цьому вимірі живуть і мруть,
Кар'єри роблять і приносять жертви,
Не відаючи, що є інша путь,
Є інший вимір і життя, і смерті.

Суть виміру того — життя душі,
Одвічний пошук Істини і Бога,
Бажання жити так, щоб не грішити,
За людство і за ближнього тривога.

І лише там дано відчути нам,
Що ми є частка вічної природи,
І в світ прийшли побудувати Храм:
Храм Краси, Любові і Свободи!

Усі йдуть в ногу — тільки я не в ногу.
Це не навмисне так, це не кураж.
Я, як усі, пройду свою дорогу.
Я просто чую зовсім інший марш!

Яка прекрасна юності пора!
Наповнена романтики озоном,
Із подвигів, кохання і добра
Чекає нас життя за горизонтом!

Поезія нам відкриває світ,
Нас вчать література і герої.
Ми мріємо залишити свій слід
Служінням справедливості й любові!

Але в життєвій прозі гине суть.
Буденні клопоти гнітуть і старять.
Лиш сильні душі юності не зрадять
І романтизм крізь роки пронесуть!

Ми всі із юності. З прекрасних літ,
Коли життя сприймалось романтично:
Нам радісним, легким являвся світ,
Здавалося, що юність буде вічно!

Там склались наш характер, наша суть.
В дорослі роки — тільки проявлялись.
Всі наші вчинки з юності несуть
Добро, любов чи егоїзм і заздрість.

Чини, посади, інша суєта —
То лиш одяга краща чи то гірша.
Душа ж людська наївна і проста,
Як в юності, — не менше і не більше!

Немає сенсу говорити
Про те, що сталося, що пройшло,
Його хвалити чи ганьбити.
Його нема. Воно було
Ніяке, добре чи то зле,
Обман, чи зрада, чи вітрила.
Не забуваймо лиш одне:
Воно нас зберегло й змінило.

Роби свідомо кожен крок,
Порядність — над усе.
Якщо ти віриш, що є Бог,
То знай — він бачить все.

Живуть найдовше гармонійні люди:
Ні заздрощів у них, ані амбіцій,
Любов і творчість — їх свята і будні —
Беззлобні і усміхнені щасливці!

Якщо є Вища Справедливість
(А схоже, що вона все ж є),
Не уповай на Божу милість,
Бо ти отримаєш своє,
Що заслужив. Добро чи зло,
Які плекав в душі у себе,
Усе повернеться до тебе,
Бо в цьому Боже Ремесло.

Не поспішай дожити до зарплати!
І до побачень час не підганяй.
Бо час життя — єдине, чим багаті.
Його, як розум є, не розміняй
На гроші, на кар'єру чи на славу,
Чи на надію: збудуся колись!

Живеш сьогодні! Весело чи мляво,
Ви полюбилися чи розійшлися —
То все вторинне. То вже стежки долі.
Первинне ж — усвідомити, що ти
Міг не прийти у це життя ніколи.

Для тебе не відкрились би світи
Людей, природи, зоряного неба,
Здобутків розуму, мрій і пісень.
Куди спішиш? Чого тобі ще треба?
Смакуй життя сьогодні! Кожен день!

Не дурень наче, а збагнуть не можу,
Чом за добро так часто платять злом?
І тим самим в добро зневіру множать,
Зло опановують неначе ремесло.

Цей парадокс одне лиш може значить,
Цю істину потрібно знати нам:
Духовні люди вам добром віддячать.
А недолюди злом заплатять вам!

Чому у світі всі народи різні?
Несхожі ані звичаї, ні шлях,
Свої у них культури, катаклізми,
І долі різні склались у віках.

Напевно від землі залежить все,
Від краси і щедрості природи:
Вона формує душі і народи,
І власну неповторність в них несе.

Що довше рід живе на цій землі,
То глибше в ньому нації коріння.
У безвісті зникають покоління,
А мова і традиції живі!

Буває, що якась душа чужа,
Занесена до нас з країв далеких,
Дух нації сприймає просто й легко,
Неначе вік із нею прожила.

Вона із нами в радості й біді,
Ми схожі з нею щирою душею.
Серед людей вона стає своєю,
А Україна — матір'ю її.

Ми у полоні суєти.
Потрібно б вилізти з болота,
Де тільки клопоти й турботи
І до свободи догребти.

Щоб віднайти себе в собі,
В гармонії бажань і вчинків,
Пізнати приводи й причини.
Життя — це шлях, а не двобій.

Щоб усвідомити, що ти —
Створіння Боже, а не гвинтик,
У світ прийшов, щоб вільно жити
І йти до власної мети.

Ми всі в цей світ приходимо по щастя:
Потвора й принц, жебрак і багатій.
Але відчути щастя тим лиш вдасться,
Хто створить сам його в душі своїй.

Хто злидарює, в когось грошей злива —
Хто з них щасливий, то не нам судить.
Та без любові щастя неможливе.
Любити вчіться змалку і завжди!

Згадаймо юність. Навкруги краса!
Передчуття кохання — світла мрія.
Минають роки. Все іде на злам.
Нема кохання. Мрія вже не гріє.

Душа згасає, як немає в ній
Воистину божественного дару
Не забувати радість юних днів,
А морок літ сприймати як примару.

Згадаймо поетичне відчуття
Духовності, попри усі незгоди,
Щоденне відкриття: моє життя
Свій має сенс в гармонії природи!

Прощаймо людям їх духовні вади!
Це не капризи їхні, це біда.
Сварити їх за прикрощі не варто.
Вони не шкутильгають. Це — хода!

Хоч як старайся — тяжко зрозуміти,
Чому злі вчинки роблять залюбки?
Чому у злих бувають добрі діти?
Але буває, що і навпаки.

Живучість зла — це з вічних постулатів.
Воно розсіяне межі людьми,
Щоб ми могли йому протистояти
І відчувати в цім, що Люди ми!

Якщо ти щиро чемний з усіма —
З останнім пияком і з президентом;
Якщо холуйства у тобі нема,
І ти не козиришся інтелектом;

Якщо у суєті спроможний ти
В собі знайти і випалити вади,
Сміливо йти до власної мети
І зупинитись, щоб слабких підняти;

Якщо цінуєш ніжність і красу,
Кохання зачаровані хвилини,
В усьому хочеш зрозуміти суть —
Ти маєш право на звання Людини!

Гроші зводять людей — так матуся казала.
Влада їх — наче хміль. Потім прийде біда.
Хоч би скільки було, буде мало і мало!
В цім зупину нема, жадність душу з'їда.

Як матуся жила, не було ж і багатих:
Ну райком, прокурор, із торгівлі жуки.
Зараз їх розвелось! Все круті та пихаті!
Все інакше у них: і думки, і смаки.

Бездуховності гріх — як заразна хвороба,
Я не вірю байкам, що прийшов її час!
Але кожен із нас хоче мати добробут!
Багатітимуть всі. Що чекає на нас?

Конфліктів море у людських стосунках,
Бо кожен з нас живе в своєму світі,
Де він правий, де править власна думка.
Не загубися в цьому розмаїтті.

Не нарікайте на життя!
Чого ви скиглите щоденно?
Дограєтесь, що чорний демон
Перенесе вас в небуття.

Сваритися — це справа недостойна.
Хороші й мудрі вік живуть у мирі
Усміхнено і лагідно, без воєн.
А конфліктують дурні і вампіри.

Я від образи не страждаю,
Бо добре знаю, хто я є.
Образа ця Вас розкриває,
І сумно на душі стає.

Як ти розумний — радісно живеш
Покликанням, роботою, любов'ю,
Світ пізнаєш без упереджень й меж,
Потроху дбаєш про своє здоров'я.

Розумні люди є, а є дурні.
А де межа між дурнем і розумним?
Чому у дурнів радісні всі дні?
Чому розумним так буває сумно?

Чи це закон, чи, може, долі знак:
Дурні спокійні до духовних злиднів.
Парадоксально, та буває так:
Дурні — багаті, а розумні — бідні.

Природи примх ніхто не розбере.
І в тих, і в тих бува життя собаче.
Розумні просто далі в часі бачать
І в ньому усвідомлюють себе.

Закон існує, мабуть, недарма,
Яким усім одміряно по мірі
І свят, і горя. Винятків нема.
То байдуже — ти віриш чи не віриш.

Ніхто не зміг нещастя обійти,
Багатством тіло й душу захистити.
Не знаєш ти можливостей біди:
За непорядність точно будеш битим!

Не опускаймо душу до ниття!
Терпіти треба різні біди й болі.
Приймімо гідно прикрощі життя,
Щоб обминули нас удари долі!

Це так непросто — змінювать себе.
По-перше, треба, щоб була потреба
І розум, аби глянути на себе
Критично: чи велике ти цабе?

Побачити, що ти — не пуп землі,
А так — найзвичайнісінька істота:
Зухвала, грішна, вперта. Взагалі
Така, як всі. А часто ще й нудота!

Та мало усвідомити, що ти
Не той герой, яким хотів би стати.
Найтяжче — силу волі віднайти
І стимул, щоб себе переробляти.

Що значить доля? Зрозуміти хочу
Плавці чи трісочки у морі ми?
Плавці плывуть в житті, куди захочуть,
Жбурляє й крутить трісочки в пітьмі.

Плавцю потрібні м'язи й сила волі.
Чому ж одним дано, а іншим ні?
Чи вищі сили визначають долю?
Чи чинники вирішують земні?

Віддаючи належне долі й волі,
Проблему треба вирішить одну:
Я — трісочка у буряному морі?
Чи я — плавець? Де хочу, там пливу!

Мистецтво справжнє —
це духовний простір,
В якому ми вчимося на людей.
Творці його — теж в цьому світі гості,
Та їм дано відчути дух ідей
Гармонії природи і людини
І виразити в творі. А самі
Вони бувають жадібними, злими,
Брутальними — далеко не взірці!
Не змішуйте їх долі і мистецтво.
Вони лиш інструменти Вищих сил,
Що переносять нас у світ краси,
Любові й мудрості навчають серце.

Є шоу-бізнес і мистецтво.
Це принципово різні речі.
Мистецтво — це розмови серця,
Духовний простір, духу велич.

А шоу — це ще від видовищ,
Де бились на смерть люди, звірі.
Тупий народ радів і вірив:
Ще б хліба — і життя вдалося!

Задачі різні: шоу-бізнес —
Це гроші й примітив без міри.
Мистецтво — пошук вічних істин
У світі, що є не тримірним.

В мистецтві є митці й заробітчани.
Одні працюють, другі в очі лізуть.
Девіз заробітчанства: "Так я бачу!"
Митець у кожному творі: "Так я вмію."

Два драматурги — Чехов і Шекспір:
Герої, боротьба, любов, ганьба і святість.
В кінці в Шекспіра — майже всі мерці,
У Чехова — живі, і можна посміятись.

Мистецтво — це життя душі,
Це спосіб розуміння світу,
Себе у ньому: як прожив,
І як потрібно далі жити.
Це край гармонії красот,
Якщо прийняти їх готові,
Це пошук істинних чеснот,
Пізнання таїни любові.

Реклама — бісове творіння —
Навіює: тобі для щастя
Ковтнути треба це насіння,
Як проросте — життя прекрасне!
Якщо їх слухаєш, ти — лох,
Ти не живеш, а споживаєш.
Про світ духовний і не знаєш.
Літа летять! І бобік здох.

Усе мистецтво має дві основи:
Це зміст, що робить з нас людей, — одна,
В ній глибина духовної розмови,
Пізнання світу, вічна таїна.

А друга — форма, образ, новизна,
Що має зацікавити, піймати
Твою увагу. Ти таке не знав,
І ще сто років міг його не взнати.

Звичайно, перша складова складна:
Митець повинен до вершин піднятися,
Щоб наші душі бачити до дна,
Відкрити те, що мудрим треба знати.

Таких митців багато не буває,
Їх шанувальників замало теж.
А в другій складовій проблем немає,
Там простір для фантазії без меж.

Кому кортить митцями називатись
(Їх розвелось по світу — Боже мій!),
Таке придумують! Так люблять хизуватись!
Зірками й геніями звуть себе самі.

Навколо них є завжди блюдолизи,
"Посвячені", жреці мазні і плям.
Вони смакують вибрики й капризи.
На "геніях" хтось добре заробля.

А більшість — темнота! Їм не дано
Вклонятися сучасному мистецтву!..
А, може, і не треба? Все одно
У другій складовій немає сенсу!

Існує вічна загадка мистецтва:
Митець — людина, а чарує світ!
Незрозуміло, звідки в нім береться
Те, що людей хвилює стільки літ.

Митці вважають, що себе співають.
І, в принципі, у цьому не грішать.
Та, виражаючи себе, не знають,
Що править ними Вічная Душа.

Душа ця — ідеал земних гармоній,
Духовної й тілесної краси.
Митцям дано ці чути голоси,
Творіння їх — її прекрасні дзвони!

Шекспір правий був, що життя — театр!
В нім всі свідомо обирають ролі.
Придивись уважно — маскарад!
Всі королі поважні, але голі!

Із себе кожен удає таке!
Так хоче, щоб про нього говорили!
Та крізь чини, посади, етикет
Захрюкає, бува, свиняче рило.

Кривляннями не утаїти суть!
І маскарадами не обдурити.
Як не шкода енергії й часу
Придурюватись, а не вільно жити!

Часто люди навколо здаються нам
Нецікавими і безбарвними.
Але людство усе — це єдиний храм,
У якому всі двополярні ми.

На одному — холодному полюсі —
Все найгірше, що є у характері:
Заздрість клята, зневага до совісті,
Егоїзму звіриного пазурі.

А на іншому полюсі — теплому:
Доброта, щира приязнь, закоханість,
Світла усмішка світу дотепному
Із дитинства до мудрої осені.

Поміж цими граничними межами
Є у кожного поле ймовірностей:
Від обставин життя незалежнії
Міри совісті, розуму, ніжності.

Риси ці нам дісталися в спадщину,
Може й пращури щось напророчили.
Ми здаватися хочемо кращими,
А мінятись на краще не хочемо!

Мистецтво — простір для душі і серця —
У цьому його поклик і мета.
Дві риси у високого мистецтва:
Духовна глибина і простота.

Не падай в розпач, що душа самотня!
Самотні всі. Самотній рід людський:
Нас кинуто у Всесвіта безодню
Ніхто не знає ні коли, ні ким.

Спасіння є: шукаймо рідні душі!
Багато їх ніколи не було.
Без них душа у самотині тужить,
А поруч з ними — спокій і тепло!

Не може цього пояснити розум!
Не розгадати загадку мені:
Зустрів людину, кілька слів — і зразу
Є відчуття, твоя вона чи ні.

Твоя — все розуміє із півслова,
Неначе вік з тобою прожила:
Ті ж почуття, і та ж душі основа,
Те ж розуміння і добра, і зла.

Готові сповідатися, мов діти,
Немає поміж душами межі...
Одна біда: так рідко можна стріти
Свою людину. Все чужі й чужі!

Не "Робіть!", а "Заробляйте!" —
Основний тепер девіз.
Це заробітчанство кляте
Тягне душу й совість вниз.

І дичавіє суспільство,
Про культуру й не кажи.
Більше красти! Вище лізти!
Нормою стають жлоби!

Ти впевнений, що все вже зрозумів
У цьому світі. Знаєш що й до чого,
Не віруєш ні в Бога, ані в чорта...
Це перший доказ, що ти — примітив.

Служи. Не вислужуйся ні перед ким
І не надривайся, аби стати кращим.
Бо всі твої справи розтануть, мов дим,
А заздрісні люди назвуть ще й ледачим.

Людські стосунки радують і ранять.
Нема людей, хто б не грішив.
Уміння забувати все погане —
Одна з найкращих рис душі.

Віки минають, сходять покоління,
А суть людська не зміниться ніяк!
Є в ній всього: і Богу поклоніння,
Кохання, егоїзм і переляк.

Є поступ розуму, але не духу!
Є генії, але нікчемне тло!
І цей консерватизм нічим не зрушить.
Добро дивує! Бо безсмертне зло!

Всі війни, революції косою
Все краще косять. Винятків — ніде!
Лише мистецтво вічною красою
На краще трохи змінює людей!

Мені болить, що стільки є самотніх!
Всміхаються на людях — то дарма.
В холодній самоті спливають роки,
Нема любові, ніжності нема.

Здавалось би, душа зчерствіти мусить:
Без теплих слів, вночі і вдень сама.
Попри несправедливості й спокуси,
В самотніх душах більша глибина.

Чутливіші до ніжності і болю,
Дивують нас характером своїм.
Як вистояти з долею в двобої?
Вони змогли. Вклонімося же їм!

Чому сумуємо, панове?
Які не роки — все життя!
Нема в минуле вороття,
Те, що було, не буде знову.

Не варто заздрить молодим:
Їм треба ще собою стати,
Ніхто не знає цін і плати,
Що прийдеться платити їм.

А ми вже є. Ми вже збулись,
Пройшли крізь радощі і горе.
Чи їм піднятися у гори,
Що підкорили ми колись?

Є переваги і у нас:
Свобода, спокій, вірність другу,
І відчуття блаженства духу,
Коли прийде кохання час.

Є сфера інтелекту і краси.
Є своєрідне емоційне поле,
В якому споконвічно рівні всі.
Всі раси й нації. Там душі голі:
Немає звань ані чинів прикрас,
Там тільки розум, доброта і воля.
То ж знай:

у цім божественному полі
Є власне місце в кожного із нас!

Не закидайте оком на столицю!
В ній люд такий самісінький живе.
Так, як і ви, лінується молитись.
Так, як у вас, народжується й мре.

Єдина перевага чи то горе:
Тут людям тісно, забагато їх.
Немає поля, лісу, гір чи моря.
Їх не замінять шафи мудрих книг.

Тому тут люди нудяться, хиріють,
Тікають у розваги від тривог
І тихо мріють про периферію,
Де небо, спокій, простір, ти і Бог!

Я жадібний до часу! Так шкода
Стояти в черзі чи чогось чекати,
Шукати марно щось — то як біда!
Бо все це — незворотні часу втрати.

У кожного є місія своя.
Хто зрозумів її, той має дбати,
Ні слави не чекаючи, ні плати,
Своє робити і на тім стояти!

Тому боюся я втрачати час!
Не встигнути зробити щось корисне,
Що надає життю наснаги й смислу,
Чого ніхто не зробить окрім нас!

І все ж таки у кожного із нас
У глибині душі чи за душею
Є совісті куточок.

Кожен раз,
Як ти не хочеш радитися з нею,
Вона змовкає. Але душу ссе
Передчуттям чи горя, чи розплати.
І прийде час — згадається усе,
Але не буде вже куди тікати.

Життєву обираєте дорогу.
Ведуть вас гроші чи то інтерес?
Різниця принципова. Бо від цього
Життя цікаве — чи щоденний стрес.

Є люди, які ластяться до всіх.
В народі кажуть: лізуть і без мила.
Найперші зрадять.
Гріх для них — не гріх.
Подалі від ласкавих і нещирих.

Є два життєві постулати,
З них вибираємо своє:
Здаватись кращим, ніж ти є,
Чи бути кращим ніж здаватись.

Давненько я роздумую над тим,
Що дід читав, коли були малими:
В широкії ворота не ходи!
Хоч би як тяжко, а іди вузькими!

Не йди у гурті чи у череді.
Не забувай, що ти — створіння Боже!
Ніхто тобі в путі не допоможе,
Сам стежку обирай, свідомо йди!

Вузькі ворота — праведні труди,
Одвічний пошук Істини і Бога,
До Храму і Духовності дорога.
Якщо Людина ти, вузькими йди!

Так хочеться змінити світ на краще!
Ну хай не світ, хоч тих, кого любив.
Роками б'юся — а ніхто, нізащо
Мінятися не хоче, хоч убий!

Ще в юності мені казала мама:
"Життя людське —
це вищий дар небес.
Звичайні люди змінюються мало.
Живи собою! Змінюй сам себе!"

Щоб досягти високої мети,
Відмовитися маєш від усього,
Без чого можна жити. Просто йти,
Радіючи, що є своя дорога.

Якщо ж себе обмежити не можеш,
Не знаєш про призначення своє,
Живи як прийдеться —
багато чи убого,
Але навчись радіти тим, що є.

Існує істина гірка:
Людей вчать не про душу дбати,
А більше й більше споживати.
Світ знищить жадібність людська.

Чи треба позичати людям щось,
Якщо до вас звертаються вони?
Лише близьким.
Щоб потім не прийшлося
Роками в них просити: «Поверни!»

Жінкам з роками треба дбати
Що, як, коли їм одягати.
А в юності усе інакше:
Що менше вдягнуто, то краще!

Ти ремствуєш — недосконалий світ!
Жорстокість, егоїзм,

несправедливість!

Так, все це є. Але скажи на милість,
В царині духу в тебе все як слід?

Є ідеали? Норми? Є табу?

Є межі, за які не переступиш?

В суєтності буденній не забудеш

Про Вищий Суд, а не про пересуд?

Всі прикрощі, нерозуміння, зло —

Лиш пагони духовного нещастя.

Та думка ця бентежить нас нечасто.

Нема біди? То значить пронесло!

Не пронесе. Все віділлється нам,

Аж поки суть не усвідомлять люди:

Як ми не зведемо Духовний Храм,

Ні спокою, ні поступу не буде!

У юності не боїмось пригод,

Від труднощів ми не шукаєм ліків.

Характер створює долання перешкод

І приклади життя людей великих.

Мій юний друже! Радити нелегко,
Але одну пораду все ж я дам:
Життя тебе тягнутиме у пекло,
А рай в душі збудуєш тільки сам.

Цей рай — духовний світ твій.
І у ньому

Є таїна і мрій, і ворожби.
Хоч де б ти був:

В чужих краях чи вдома —
Духовний світ з тобою назавжди!

Найперший тест духовного здоров'я:
Чи мліє серце, бачачи красу?
Душа твоя повинчана з любов'ю?
Суд совісті чи є найвищий суд?

Якщо ти зміг створити простір духу
З поезії, любові й каяття,
Переживеш і зраду, і наругу.
Життя душі, по суті, й є життя!

Ми мріємо про статки і комфорт.
Спокійно жити — прагнення єдине.
Якщо нема проблем і перешкод,
Людина розслабляється... І гине.

О сни мої! Блаженство мрій і подив,
Яким могло би бути це життя!
Чом не таке легке воно, як подих?
Чому нема у юність вороття?

Рятуюсь тим, заплющуючи очі,
Що переносуюсь подумки туди,
Де в царстві мрій все буде так, як хочу,
Де я — веселий, сильний, молодий!

Навколо друзі і жінки кохані!
Всі у хмелю любові і весні!
В прекрасному, піднесеному стані!..
Спасибі вам, мої наївні сни!

Навшпиньки, мов дитя, приходять ранок.
Потроху світла додає в вікні.
Хоч вчора на душі було погано,
Новий день щось нове несе мені!

В ту мить, коли свідомість переводить
Мене із царства снів у це життя,
Я щиро усміхаюся свободі,
Бо кращого немає відчуття!

Немає ні посад, ні капіталів,
Нема бажання пнутися до них.
Зате є тиха радість: жити далі
В гармонії зі світом і людьми.

Усе життя ми набираєм бали
Добра чи зла, любові чи ганьби.
На Сході бали кармою назвали,
Там кожен знає, що він заробив.

Ні гроші, ні багата нерухомість,
Ані звання, кар'єра чи чини —
Симпатії людей і чиста совість
Твоїм багатством будуть восени.

Два різні психотипи в світі є:
Один дає — від серця відриває.
А другий з радістю віддасть своє,
Щасливий, що тепер і ти це маєш!

Як ти даєш, даруєш щось комусь —
Це доказ доброти твоєї й волі.
Як особистість ти уже відбувсь,
А це немало. Тож подякуй долі.

Робити треба щось — а ти гуляєш,
Тебе чекають — не приходиш ти.
А є закон — шкода, що ти не знаєш —
За все це згодом прийдеться платити.

Навряд чи зрозуміє хто тверезий
Написаного уночі вірша,
Коли в хмелю свідомості терези
Прекрасною відвертістю грішать.

Як трохи вип'єш, світ стає добрішим!
Красиві всі дівчата і жінки!
Зізнаюся: люблю я, многогрішний,
Всіх: від принцес до "відірви й покинь"!

В хмелю зникає комплексів отрута.
І хоч поволі в'яжуться слова,
Попри усякі негаразди й скрути
Душа моя радіє і співа!

Одна з ознак людини — темперамент.
Це начебто потужність двигуна,
Душі живої головний параметр,
Без нього особистості нема.

Тому всі люди діляться на ранги.
Їх ділять не посади чи звання,
А пристрасті і відчуття наснаги,
Духовний рівень, розум і знання.

Гармонії законів не порушить.
Так є і буде, мабуть, так було:
Якщо єднає темперамент душі,
Гармонія бере їх під крило.

Мені смішні розумники зухвалі,
Які все в світі знають — що і як.
Хто винен і чому? Що буде далі?
Таємного їм невідомий смак.

Але ніхто з них не пояснить зроду,
Чому з роками швидше плине час?
Чому хвилює так жіноча врода?
Краса і цнота чом чарують нас?

Серед облич у натовпі людському,
Буває, раптом з'явиться одне:
Таке красиве й чисте, мов ікона!
Ніхто його байдуже не мине.

Немає сили, щоб відвести погляд!
Обличчя чарівне і без прикрас.
Краса жіноча, певно, має поле,
Яке облагороджує і нас!

Дрібне зникає. Наче символ віри
Гармонія для нас в усі часи.
Хто в таємниці суцього не вірить,
Нехай пояснить магію краси!

Природа з раннього дитинства
В нас закладає сум чи радість:
Чи то інстинкти альтруїста,
Чи егоїста чорну заздрість.

Тому всі люди — дві породи,
Їх досить легко розпізнати:
Одні у заздрості хворобах,
А іншим кожен день — як свято!

Не створюйте самі собі важливості:
Щось — над усе! А решта — аби як.
Природою караються надмірності,
А ви й не знатимете, чом погано так.

Оскільки щастя — це комфорт в душі,
З душею більше треба розмовляти.
Люби, жалій, піклуйся, не гріши,
За кожен день без болі — Богу дякуй.

Щоденно хто робить зарядку розкуто?
Хто ходить в басейн у морози?
Жінки, що бажають красивими бути,
Мужчини, які мають розум.

Ми, українці, з мамою на Ви.
Господар — батько.
Мама — господиня.
Світлішої немає голови:
І домогосподарка, і княгиня!

Царі і королі, князі і хани
В дружини брали наших залюбки.
Бо не було чарівніших коханок,
Дружин, мудріших за чоловіків!

О скільки є замріяних красунь:
Чорнявих, білолицих, карооких!
Поети ще не раз вас піднесуть
І в юності, і навіть в зрілі роки.

Ми тягнемось до вас, мов до зірок,
Присвячуємо вам пісні і вірші.
Ніде так не обожнюють жінок!
Тому-то ви у нас найкрасивіші!

Чомусь занадто вже я став серйозним.
Думки і вірші — про тривоги й сум.
Про нелюбов, душевні муки й сльози,
В душі смеркає від журливих дум.

Так можна й вигнутися від печалі.
Де дух козацтва? Де ти, гумор мій?
Щоб стало сил іти й співати далі,
Згадаймо юність радості й надій!

Події — це не тільки результат
Взаємодій людської волі й часу.
Не треба озиратися назад
І плакати, що мрія не збулася.

Поразки для розумних — це урок,
Щоб усвідомити, чому так сталося.
Тому роби свідомо кожен крок,
Твоє життя — твоя відповідальність!

Проходять роки і приходить час,
Коли ми озираємось на себе,
На тих, хто поруч, тих, хто любить нас.
Цей погляд — зрілої душі потреба.

Чимало знали радості і мук,
Захоплювались світу розмаїттям,
Вже усвідомлюємо, хто ми, і чому,
Навіщо саме зараз в цьому світі.

Подякуй же і ти своїм рокам,
Будь завжди в добрім гуморі й здоров'ї,
Як щось не те збулось — не дорікай!
Цінуй свій простір щастя і любові!

Скажи, красуне, чом така сумна?
Чому прекрасні очі у тумані?
Сьогодні, як і вчора, ти сама?
Чи сумно, що не піддалась омані?

За молодістю років ти іще
Не відаєш, яке життя коротке:
Прошелестить, немов рясним дощем,
І змиє в небуття найкращі роки.

Природою чи Господом за щось
Тобі дароване чарівне диво —
Твоя краса. Тому ти вже щаслива,
Прожити б хоч яке життя прийшлося!

Навіщо ми приходимо у світ?
Не тільки щоби впасти під косою.
Не знаємо, чи лишимо хоч слід,
Ти ж наші дні освітлюєш красою!

Як змінює обличчя старість!
Неначе проявляє суть:
Одне лице — сама зухвалість,
А інше — вічний пересуд.

Обличчя є — любов і згода.
Але чомусь найбільше злих:
То не гріхи і не порода,
Життя замордувало їх.

Людина — це тіло, душа й інтелект.
В трудах інтелект, без зупину працює,
Вперед самовпевнено тіло веде
І голос душі дуже часто не чує.

Душа знає все, відчуває, мовчить,
І пошепки зрідка підказує розуму:
«Облиш. Не твоє. Так не треба робить.»
Духовних цей голос наводить на роздуми.

Так хочеться сказати всім і кожному,
Хоч ми, звичайно, вже давно не діти:
Не псуймо, друзі, настрої одне одному,
Бо це є гріх. І прийдеться платити!

Як вибрали свій напрям у житті,
Пережили спокуси і тривоги,
Себе не підганяйте у путі —
Процес пішов. Переставляйте ноги.

Високих істин небагато.
В них сенс життя. Земна хвала їм.
Це — розуміти і прощати,
Любити щиро й бути вдячним.

Скрізь у світі торгують і б'ються,
Орють, сіють і люблять дітей.
Не на нації ділиться людство,
А на злих і на добрих людей.

Але що я помітив цікаве:
Злі кучкуються, мов таргани!
Де є теплі місця, гроші й слава,
Завжди там хазяйнують вони!

Та буває, на теплому місці
Можна стріти й порядних людей.
Тимчасово! Не встигли ще з'їсти.
Ще побачите, як загуде!

Людей критикувати — марна справа,
Бо ви руйнуєте комфорт у них в душі.
Але на це ніхто не дав вам права,
Тому дарма не критикуйте, не грішіть.

Якщо ж вам дійсно
розум дав Всевишній,
І ви вже знаєте про вічність і про мить,
Про зло й добро, і що нема безгрішних,
Знайдіть за що і щиро похваліть.

На жаль, усі короткозорі!
Бо кожен знає лиш себе.
Закохані ще бачать зорі,
Чекають манни із небес.

А потім теж стають кротоми:
Нора, харчі і темнота.
Ані любові, ані Храму,
Ні пристрастей, ані Христа!

Не розуміємо і ближніх!
Не усвідомлюємо ми:
Хоч зовні схожі ми на інших,
Але народжені з крильми,
Аби піднятись над буденням,
Пізнати невідоме ще.

Бажань нема.
Куди нам! Де нам!..
А час крізь нас тече, тече,
Дрібним засмічує свідомість.
Вже не підняти голови.
Тому ледь жевріє духовність.
Чому короткозорі ми?

Щоб ствердитись між багатьох,
Падлячать, пнуться вгору вперто.
А ти живи собі, як Бог:
Розкуто, легко, мов безсмертний!

Все людство — це велика куля.
Оті, що зверху, — генії, таланти,
Освічені, розумні, творчі люди,
Щасливі завжди, а не в день зарплати.

Вся середина — це звичайна більшість,
Утомлена від стресів і роботи,
Що любить бідкатися і сваритись.
Внизу ж — придурки, дурні й ідіоти.

В людських стосунках зрозумій одне:
Ми змінюємось — і душа, і статус.
Сваритись з цього приводу — дурне!
Учися безконфліктно віддалятись.

Друг в собі егоїзм поборов,
Від природи він добрий, хороший.
Скрізь і завжди він сіє добро:
То мобілку посіє, то гроші.

Чому розумні роблять мало помилок?
Їм розум дозволяє зазирнути
У завтра, передбачити, що буде,
Бо кожна дія має наслідки і строк.

Так часто бачу на телеекрані,
Як щось патлате скаче й струни рве!
То ідоли нові, зірки так звані.
А молодь сіпається і реве!

Ці трясуні свідомо служать моді!
Бо молодим так імпонує шок!
Гучного хочеться: дамо по морді
Усім світам, щоб знали, хто прийшов!

Ще розум спить. Зате харчі хороші.
Енергія аж плеще через край!
В думках лише розваги, кайф і гроші,
Вони не знають вічних запитань:

Хто я? Навіщо? Що було до мене?
Хто прийде завтра? Що чека мене?
Це не біда. Життя все перемеле,
І чаша вибору їх не мине.

Є два шляхи у просторі і часі:
Чи ти тусуєшся, як мошкара,
Чи прагнеш
до миттєвостей прекрасних
Краси,
кохання,
мудрості
й добра!

Свій ритм життя у кожного з людей.
Одним неначе вставили пропелер:
У них завжди робота аж гуде —
Так на роду написано, напевне.

Чимало є таких, що люблять спати
І ніч, і день, розслаблено і довго.
Вони і роблять все, неначе сплять:
Не те, не так, не тим і не для того!

У тих і тих бажання співпадає:
Всі хочуть мати щастя повну міру!
Але воно частіше випадає
Не тим, хто спить,
а тим, хто щиро вірить,

Що нас для справ покликано в цей світ,
Аби служити доброті і думці.
В душі й ділах одні лишаяють слід,
А інші — слід на жованій подушці!

За радощі й щастя потрібно платити.
Життя —
супермаркет найвищого класу.
Бери! Вибирай! Можна все!
Все відкрито!
Але не забудь, що попереду каса!

Дві мотивації є у життя:
Одна — розбагатіти й жити краще,
Щоб заздрили і наші, і не наші,
Грошима світу довести, хто я!

А друга — зрозуміти, що ти є
Щасливий гість у цім прекраснім світі,
Прийшов творити, мріяти, любити,
Свідомо правити життя своє.

Два напрями, дві цілі, два путі
Диктують гени їх і виховання,
Якщо так трапиться, що скрутно стане,
Душа підкаже як і з ким іти.

Не треба ображатися на світ,
Він — дзеркало.
Це ми — святі чи грішні —
Всю шкоду робимо собі самі,
Хоч нам здається —
все це роблять інші.

Щоб говорити: «Ми — інтелігенти»,
Крім вищої освіти — дві умови:
Потрібно мати розум хоч середній
І виховання — хоч би початкове.

Два різних Я живуть в мені.
Один —
спокійний, мудрий, сивий,
В роботі і в думках щасливий,
Цінує миті так, як дні.

Його не вибити з сідла
Ані емоціям, ні втомі.
Порядок у душі і в домі.
Він може жити й без тепла.

А другий — істинне дитя!
І романтичне, і наївне,
В коханні пристрасне і вірне.
Емоції — це сенс життя!

Він сам придумує собі
Цікаві справи і коханих,
Співає оди і осанни.
За це чимало має бід.

Два різних Я живуть в мені.
То той, то той душею править.
Тому ні грошей, ані слави,
А радість, сльози і пісні!

Поміж зневірених і злих,
Які були, і є, і будуть,
Нечасто можна стріти тих,
Які для мене кращі люди.

Хоч би за що вони взялись,
Все спритно робиться і легко.
Їх, мабуть, у цей світ приніс
Якийсь усміхнений лелека.

Вони — як сонечко ясне:
Веселі завжди і дотепні.
Цікаво поруч з ними й тепло.
Хай їх нещастя обмине!

Вони в коханні, мов боги:
Відверті, щирі і невпинні.
Багато світлих берегинь
Сумують поруч без причини.

Усі в полоні їхніх чар.
Не полюбити їх не можна.
Легкий характер —

Божий Дар!

Весела вдача —

Іскра Божа!

Хоч кишені і порожні,
Заздрити — великий гріх!
Не рахуй чужії гроші,
Бо не матимеш своїх!

Чому і чим засмучене чоло?
Щось у житті не так, як ти хотіла?
Роздратування, заздросці і зло
Калічать душу і скалічать тіло.

Приносять радість нам у різну пору
Всі люди — спілкуванням і ділами:
Хороші — як вони із нами поруч,
Погані — тим, що їх немає з нами.

Цінуй, що є. Не рвися мати більше.
Душевних сил не витрачай дарма.
Не переймайся тим, що мають інші,
Бо не зоглянешся, як вже й свого нема.

Без радостей життя сумне й убоге.
Любові боїмось! Недобрий знак.
Якщо нема достойного нікого,
Купуємо і любимо собак!

Ти формуєш думками майбутнє,
Сам собі вибираєш дорогу,
Не чекай на чийсь допомогу,
Те, до чого ти прагнеш, те й буде.

Емоції — це насолода й ворог!
Я все життя вчусь ними керувати.
Затягують чутливу душу в морок,
Самі себе приречують до страти!

Аби не плакати від скоростиглих рішень,
Що почуття нашіптують невпинно,
Знай, що емоції —
це твій найнижчий рівень!
Вгамуй їх! Піднімайся до терпіння!

Я вчуся дякувати Господу за все:
За радощі, за прикрощі і втрати,
Якими вміє він попереджати,
Коли життя нас не туди несе.

Щось трапилось. Подумай. Озирнись.
Бо просто так нічого не буває.
Це Провидіння так попереджає:
Не панікуй, а вдячно усміхнись!

Робота роботою, гроші грошима,
Та є цікавіше у цьому житті:
Не те, що зробив, і не те, що отримав,
А утаємничений простір душі.

Бо саме у ньому наснага пізнання,
Фантазій юнацьких нестримний політ,
Прекрасне, як диво, прищестя кохання
І вічне — для чого прийшли у цей світ?

.

Якщо у вас нічого не болить,
Але в душі немає зранку пісні,
Можливо, ви спите... А час летить.
Ви шкодуватимете. Але буде пізно.

Спілкуючись із різними людьми,
Прислухайтесь, відчуйте, хто вони
Як особистості: чим бідні, чим багаті?
Тоді ви знатимете, що від них чекати.

За всі надмірності існує плата.
Було так, є і, певно, буде довго.
Кому кортить всього багато мати,
Доб'ється, що не матиме нічого.

Нікому не уникнути біди.
Але її не треба смакувати,
Бо всі помилки, прикрощі і зради —
Це нам урок, наука назавжди.

Роблю, що хочу. Але й те, що мушу.
За те, що мушу, те, що хочу — плата.
Щоб в тонусі тримати власну душу,
Терпіти вчуся, мріяти й кохати!

Навчимося відрізати все недобре,
Його не брати в завтра із собою!
Воно притягне прикрощі й хвороби.
Рятуймо душу щирістю й любов'ю!

Я — сенситив. Для мене насолода
Торкатись до обличчя, до грудей.
Хто розуміє це — моя порода:
На дотик відчуваємо людей.

Нас відрізняють розум, воля
й пристрасть.
Характери не схожі ні на йоту.
Що більш оригінальна особистість,
То більше роздратовує дрібноту.

Красива фраза: "Не проси нічого!
Самі прийдуть і принесуть на блюдці!"
Щось не приносять. Ще чекати довго?
У відповідь — як з дурника сміються.

Були і ми стрункі і файні.
Прожите — всім тягар на плечі.
А я — не так старий, як давній.
І це, на щастя, різні речі.

Межі немає наглості людській!
Я не підозрював, що так її багато.
Поступишся інтелігентно їй,
На шию сядуть, будуть поганяти!

Життя людське — це певна гра!
У ній добро і зло в двобої.
Немає прикrostі такої,
В якій би не було добра!

Не знаємо себе ми до пуття,
До щастя прагнучи крізь час і втому.
Одна з умов щасливого життя —
Не заздрити нікому і ні в чому!

Душа — це як хата. Чимало в ній вікон,
Та змалку зачинені всі.
Батьки відкривають, але тільки в міру
І в простір своєї душі.

А далі, як ви не ледачі, читайте,
Спілкуйтесь, шукайте своє,
І вікна в життя вже самі відкривайте,
Щоб взнати, яке воно є.

Є вікна в природу, в науку, в мистецтво,
У простір кохання без меж.
Життя твориш ти інтелектом і серцем,
Це шлях, який сам обереш.

Поразок, зрад і втрат ніхто не обминув,
Написано усім цей шлях пізнання.
Духовну міць свою, характер, глибину
Ми проявляємо лише в випробуваннях.

Мужчини з гонором, але жінок не знають.
В розмовах наче ті і ті відкриті:
Мужчини слухають і рішення приймають,
А жінці головне — поговорити!

Чому якось сумно і щемко дивитись
На фото старі, що з дитинства, зі школи?
Безжалісний час. Дух не хоче змиритись.
Майбутнє чи буде? Минуле — ніколи!

Не перечитуймо своє життя,
Допоки є в душі бажання й сили.
Бо кожен день — не крок до небуття,
А відкриття: який же світ красивий!

Не прилаштовуйся до тих, хто візьме гору!
Найвище — честь і гідність, врешті решт.
Якщо ти власної не маєш точки зору,
То, може, ти в цім світі й не живеш?

Конфлікти між людьми — це завжди зле.
Причина їх — духовна несумісність,
Бажання вперте ствердити себе.
Тому на багатьох чека самотність.

Ми майже всі — егоцентристи,
Нам наше "Я" — понад усе.
Що нам до світу й вічних істин?
Так і до дідька занесне.

Якщо ви живете в здоровий спосіб —
Не палите, не п'єте, не жрете,
Весь час у русі, влітку завжди босі —
Ви вже щасливі тим, що живете.

Як ви хворієте (а є хвороб без ліку),
Лікуєтесь старанно день у день,
Самі із себе робите каліку,
То вже душі не хочеться пісень.

Ці два шляхи життя давно відомі.
Відбиток їх у долях і ділах.
Шлях перший обираємо свідомо,
Немає розуму і волі — другий шлях.

Що більш освічена людина,
Що більш розвинута душа,
Таким життя цікаве й дивне,
Їх оптимізм не полиша.

Життя вам здається — не мед.
Пнетесь підвищити статус.
Не дуже біжіть уперед,
Бо прийдеться довго вертатись.

Коли я думаю про тих, хто відійшов,
Сумую, що їм мало дав любові.
Чом згадуємо пізно так про сповідь?
Живим потрібна ласка і любов.

В стражданнях, в пошуках вини
Каратися не треба марно.
Минеться все, як сон кошмарний,
І ми діждемося Весни!

Чекаємо, що щастя прийде завтра.
Ми закохаємось, розбагатієм... Ні!
Щасливим можна бути тільки зараз:
Це відчуття гармонії в мені.

Вселяються в нас ангели і демони,
Вони керують нами, а не ми.
Лише як їх в собі розпізнаємо ми,
Стаємо повноцінними людьми!

На тлі банальностей одвічних
Ловити усмішки кураж,
Життя сприймати іронічно —
Це, брате, вищий пілотаж!

Одежею навчилися козиритись:
Прикрас, фасонів, видумки — без ліку!
А роздягнути — соромно дивитись:
Тіла такі незграбні, мов каліки!

“Життя задовбує. Вночі не спиться.
Уже втомився від щоденних втрат.”
“Це в порівнянні з вічністю — дрібниці!
Як гумор є, переведи все в жарт!”

Щодня життя свій має нерв,
Долаєм перепони різні.
А досвід — як міліцьйонер:
Допоки прийде, то вже пізно!

Ваші зморшки навколо очей
Через те, що смієтесь багато.
Це за радості мізерна плата.
Дай вам боже сміятися ще!

Красивий пес іде на повідку.
Навколо рве горлянки рать собача!
Оббріхують, немов загнали в кут,
Бо знають: пес не може дати здачі!

Кохатись, розслаблятися
і завжди бути ситим —
Це насолоди більшості народу.
Уміти думати
і власні висновки робити —
Лиш для розумних вища насолода.

В усякій прикрості завжди були і є
Зернятка мудрості, наука на майбутнє.
Це Провидіння нам урок дає,
Приймемо з вдячністю —
то жити легше буде.

Романтикам потрібні честь і правда,
Добру служити — це наснага їх.
Заземленим потрібні гроші й влада,
І їм начхати на усе і всіх!

Якщо є розум, а немає волі,
Думки гуляють, наче вітер в полі,
І не реалізуються ні в чім,
То виростає заздрісна особа,
Неповноцінність — це її хвороба,
Ніхто їй не зарадить вже нічим.

Давно одне цікавило мене:
Чому розумні люблять так сміятись?
Вони уміють над життям піднятись
І у буденному розгледіти смішне.

Якщо ти куриш, ти або дурний —
Життя скорочуєш, притягуєш хвороби,
Або розумний, та без сили волі.
Час прийде, зрозумієш: все ж дурний!

Молитва, що підтримує в путі,
Мені дорожче ворожінь пророчих:
"Сьогодні —
це найкращий день в житті!
Я з радістю його прожити хочу!"

Мале хлопча до Господа
звертається з любов'ю:
"Прошу тебе, Всевишній,
у наступному житті
Зроби мене собакою,
а Джек хай стане мною,
Ми будемо знов разом,
молитимемось тобі."

Енергія життя дається змалку
Одним лише на те, щоб просто жити
У клопотах, у злиднях чи в достатку.
А іншим — значно більше: щоб творити
В науці, у культурі, у мистецтві,
У бізнесі, в стосунках, хоч би де —
Вони багаті і душею, й серцем,
Для них цікавий кожен божий день!

Все змінюється в світі. Врешті решт,
Одна закономірність тут працює:
Як ти не вчишся і не розумнішаєш,
То — хочеш чи не хочеш — деградуєш!

Не порівнюй себе ані з ким:
Ні з дурнішим, бо станеш пихатим,
Ні з розумним, яких небагато,
Щоб собі не здаватись дурним.

Сварливі, агресивні, грубі люди,
Яким енергії життя не вистачає,
Дратують інших завжди і усюди:
Вони з них так енергію качають.

Світ наш створено із протилежностей:
Чорне — біле, гаряче — холодне,
Є свобода — і сотні залежностей,
Світла радість — і втрата, і горе.

З цього мудрі не роблять трагедії,
Не клянуть негаразди і прозу,
А сприймають життя як комедію,
Зберігаючи душу і розум.

Не треба сперечатися ні з ким.
Розумний не почне конфліктувати.
Як будеш сперечатися з дурним,
Ти мимоволі станеш дурнуватим!

Існує Вітер Рівноважних Сил.
Як ти надумаєш занадто щось важливе,
Де тільки й візьметься —
зрівняє, наче злива,
Щоб зайвого у Бога не просив.

Не всім дано думок високий злет.
Багато хто і думати не вміє.
Що досконаліші душа і інтелект,
То менше тих, які вас розуміють.

Щось трапилось — раптом ти програв!
Чому? За що? Ти ж, як завжди, старався,
Ти працьовитий і не ловиш гав...
Це профілактика —
щоб ти не розслаблявся!

В словах буває геть нічого —
Крізь зуби цідять чи їх злива.
Слів кількість зовсім не важлива,
Важливо — хто казав й для чого.

Сам із собою розмовляєш все частіше:
Наповнилася розуму палата,
Як відчуваєш,
що ти став найрозумнішим,
Підозра є — ти просто дурнуватий.

Ваш гріх не в тому,
що когось там полюбили,
Чи то не розділили думку всіх,
А в тому, що були несправедливі,
Нещирі, непорядні — то є гріх!

Такий старанний! Робиш все запекло,
Щоб бути кращим, аніж він чи то вона.
Не поспішай поперед батька в пекло,
Бо ти за впертість матимеш сповна.

Казав колись Господь:

"Не ображай нікого

І бійся сліз ображених людей.

Вони по допомогу звернуться до Бога,
І я їм поможу, як час прийде."

Несхожі наші душі, ані розум,
Ніхто не знає, що у душах є.
Нікого не осуджуйте ніколи,
Бо зло й добро у кожного своє.

Потрібно щиро вибачатись,
Як здуру лягнули не те.
Із вас корона не спаде,
Та будете спокійно спати.
Образа не почне ланцюг
Взаємних докорів і дурі,
І ви вже не з породи фурій,
А добрий, щирий, справжній друг.

У діточок виховуючи щирість,
Душевну доброту, любов і вдячність,
Розкажіть, що в світі є і дикість,
Брехня, шахрайство,
зрада й чорна заздрість.
Поясніть — світ має дві основи:
Добра і зла, диявола і Бога,
І кожен, хто свідомо в світ приходить,
В добрі чи в злі веде свою дорогу.

Живуть одружені чоловіки значно довше,
Ніж не одружені, що граються з любов'ю.
І в той же час одруженим —
це знає кожен —
Частіше хочеться покінчити з собою.

Нервуємо — навіщо в світі зло?
А так не можна ставити питання,
Бо зло й добро — це простір існування.
Є люди, що ненавидять добро.

За все у світі існує плата:
За честь і гідність, за чисту совість,
За добре серце і за духовність —
Це щира вдячність, любов і шана.

Душа людська щоденно виробляє
Флюїди радості, чи заздрості, чи злості,
Чи ніжності, цікавості без краю,
Вони наповнюють навколо неї простір.

Дано чутливим людям відчувати,
Хто з нами поруч, бо флюїди всюди.
Оптимістичних, мудрих — небагато,
Але вони насправді кращі люди!

Не упирайтесь рогом в щось одне.
“Не сотвори кумира!” — як казали.
На цім шляху всього вам буде мало,
Усе життя в гонитві промайне.

Не хочеться, та має бути зло!
Бо лиш на тлі його вдається зрозуміти
Цю світлу радість: нам за щось дано,
Свідомо творячи добро, щасливо жити!

Ми — саме те, що вже пережили.
Тому, що більше досвіду і мандрів,
То більше роздумів,
а не безплідних марень,
І мудрий висновок: всміхайся і живи!

Раніш я думав, що Німеччина — заводи,
Вугільні шахти, фабрик корпуси...
А це простори матінки-природи:
Річки, лани, озера і ліси.

Містечка — наче лялечки: скрізь квіти,
Все розфарбовано у різні кольори,
Привітні люди і забавні діти,
Статечні бюргери — неначе колобки.

Народ освічений і роботящий,
Минуле знає й береже своє.
Живе заможнo. Буде жити краще,
Бо воля, розум і бажання є.

Цю особливість помічав не раз
І тільки зараз я думкам дав раду:
Німкені дуже рідко ваблять нас,
Нам мало в них жіночності і шарму.

Бо їх прапрабабусі й дідусі
Були в середньовіччі дуже злими
І примітивно заздрили красі:
Красунь вважали відьмами й палили.

Красу палили! Це великий гріх!
Спокутувати будуть покоління.
Не знатимуть любові поклоніння —
Це відіб'ється зовні на усіх.

Церковні реформатори
змели всіх попередників.
По суті проповідують істину просту:
“Між Богом і тобою
немає посередників.
Щасливим хочеш бути —
молися і працюй!”

Долина Рейну на романтику багата,
Німецьке лицарство легендами повито:
Поперек річки просто кидали каната
Й нахабно геть з усіх здирали мито!

Занепад і суспільства, і моралі
Ми маємо сьогодні через те,
Що не турбує нас, що буде далі,
Забули, що є гріх, а що святе.

А гріх не в тім, щоб ще когось любити,
Це Божа справа, Бог це є любов.
Гріх — заздрити, падлючити, убити
Хоч щось живе, комусь псувати кров.

Гріх — у кар'єру все життя уперти,
Щоб більше мати, бути на виду.
Гріхи пришвидшують ходу до смерті,
І до хвороб нащадків приведуть.

Ми живемо в багатоповерхівці,
Де кожен поверх — це духовний рівень.
На першому — малеча, що в колисці,
На другий підніма сім'я і віра.

А потім — друзі, школа, книги, фільми,
В духовний простір всіх кохання кличе,
І самоствердження могутній стимул
Нас піднімає поверхами вище.

На кожному поверсі — лиш одnodумці.
Тут – енергійні, там – ледачі люди,
Є поверхи тупих, брехливих, дурнів.
На верхніх — благородні життєлюбів.

Що вище поверх — люди цікавіші:
Розумні, щирі, душі їх відкриті,
Ведуть життям їх ідеали вищі,
Є радість творчості і насолода жити!

Завжди є протипага у добра — це зло.
Йому запобігати так непросто.
До часу, до пори ховається воно:
Це заздрість, ненажерливість і жлобство.

Не гріх повторювати істини прості,
Які формують людства досвід.
Багато хто не знає їх і досі,
Тому такий недосконалий світ,

Відмінність між жлобами і людьми
У тому, що жлоби себе лиш знають,
По-чорному всіх інших зневажають —
За це і величають їх — жлоби!

Хваліть себе, хваліть!

В думках, а то й на людях,
Бо так, як ви самі, ніхто не знає вас.
Забудуть, хто хвалив,
а добра слава буде,
І краще сказане реалізує час.

Кожна риса обличчя — це маркер.
В очах — душа. Думки — чоло високе.
Малюнок губ говорить про характер
І про чуттєвість вашу — в кращі роки.

Найкращий доказ, що життя розумне
Існує вже у Всесвіті віками,
В одному полягає, хоч як сумно:
Ніхто не хоче зв'язуватись з нами!

Як доля завела в халепу вас,
(Точніше, ви самі туди залізли),
Не панікуйте! Це дано вам шанс
Задуматися, поки ще не пізно.

Коли старенькі люди тримаються за руки,
І видно, що їм добре у цей тривожний час,
Пережили, напевно, і радощі, і муки,
А в душах їхніх вогник симпатії не згас.

Як зрозуміти, що таке гармонія?
На неї не впливає часу плин.
Я думаю, одна з ознак гармонії —
Прекрасна рівновага всіх частин.

Рідні по духу в кожного із нас
Завжди було і буде небагато.
В роках, коли так швидко плине час,
Зустріти рідну душу — справжнє свято!

Всміхнись, земляче!

Ми прийшли в цей світ
Не скиглити, нудити чи стогнати,
А перейти крізь горе й радість літ
І все, що нам написано, пізнати!

Не перебільшуй прикростей і мук!
Хіба тобі одному так погано?
Не бідний ти, як є у тебе друг.
Ти — багатій, якщо чека кохана!

Не варто клясти владу і верхи,
Бо вищі сили правлять цілим світом.
Спокутуємо ми батьків гріхи,
Спокутувати наші будуть діти.

Завершеності в долі не шукай!
Бо кожен з нас —
лиш рисочка картини,
Яку малює Вічності рука,
І ми в ній неповторні і єдині!

Тому не скигли, брате, не сумуй!
На щастя, всі ми — до вподоби Богу.
Життя — це Дух!

Духовний шлях будуй!
І усмішкою освіти дорогу!

Публіцистика

З часів козацьких прагнемо свободи.
Чому зухвало ставляться до нас
Свої й російські українофоби?
Дратує їх, що вже прийшов наш час,

Що пробудилася самосвідомість,
Ми зрозуміли, ким були і є,
Шануємо порядність, розум, совість,
Навчаємо діток любити своє.

А головне, забувши чвари й розбрат,
Ми зможемо ділами довести:
Є Україна! Воля є і розум!
Всі українці — сестри і брати!

Народ бідує — влада при параді!
Все в них прекрасно! Всі — лауреати!
Так хочеться хоч іноді спитати:
Придурюєтеся чи дурнуваті?

Говорить влада, а не слуха.
Ми наче слухаєм гуртом.
Вона нам — локшину на вуха,
А ми їй здачу — матючком.

Не забуваймо пращурів своїх!
Згадаймо їхні мрії й сподівання,
Тяжке життя, тортури і знущання.
Не пам'ятати родовід свій — гріх!

Вони — бабусі наші й дідусі —
Наївні жертви світової драми.
Навчили їх, почому хліб і сіль,
Поплічники замріяних тиранів.

Спочатку підняли їх на царя,
Пообіцяли землю і багатства,
А потім нацькували брат на брата,
І полилася кров, пішла різня!

Народу цвіт — розумні і завзяті —
Свідомо вбиті першими були,
Щоб націю лишити голови,
А потім хто не здався — розіп'яти!

Сибіром лікували куркулів,
Голодомором винищили села
Під акомпанемент красивих слів
Про перемоги і життя веселе.

А потім мордувала їх війна,
Холодний страх фашистської неволі.
Руїн післявоєнних цілина.
Тюрма за колоски, підняті в полі!

Оце — трагедії! А зараз — цирк!
Безбожно крадуть! Брешуть без зупину!
Але вже їм не знищити Україну.
Є воля й розум. Страх у душах зник!

Нас наче завойовують жлоби.
Такі вгодовані мордovorоти,
В очах ні розуму, ані турботи —
Ознака переломної доби.

Хто і коли породу цю розвів?
І звідки в них зневага і нахабство?
Хто виховав це вузьколобе панство,
Яке, крім матюків, не знає слів.

І що цікаво: нас вони не бачать!
Мов дві цивілізації живуть:
Одні працюють, думають і плачуть,
А другі п'ють, жирують і жують.

Ні, їх не більшість, але — на виду!
Лякають їх бійниці-оченята.
Є небезпека, що їх розведуть,
І за жлобами підуть жлобенята.

Ми ж терпимо. Сам кожен по собі.
Навіщо турбуватися зарані?
Розплатою за наше невтручання
Прийдуть і будуть правити жлоби!

Для чого злочини, брехня, арешти,
Народ розділений на бідних і багатих?
Щоб українці усвідомили, нарешті:
Не хтось, вони самі господарі у хаті.

Здається, що з брехнею легше.
Але вона — одвічне зло.
Якщо хоч раз свідомо збрешеш,
То ти на все життя — брехло!

"Еліта" наша знає все
Про бізнес, гроші, зради, підлість,
За що кому хто що несе...
Не знає лиш про честь і гідність.

Епоха міняється в нас на очах:
Погоня за грішми веде світ до прірви.
Якщо в нас не буде моралі і віри,
Усе, що набуто, розсиплеться в прах!

Мораль не в тому — молитесь чи ні,
А в тому, що не брешете нікому,
Добром свої наповнюєте дні,
Любов для вас — і стимул, і ікона.

Не слухайте політиків щодня!
Розумних, хитрих, підлих і пихатих.
Їх аура — інтриги і брехня.
Духовний світ МИ маємо плекати.

Якби були всі люди егоїстами,
То людство вже сконало би давно.
Подвижниками мудрими і чистими
Споконвіків рятується воно!

Політики чи то політикани
Народу брешуть, дурять бідний люд.
Їм треба знати, що їх зграї-клани,
Час прийде — і нащадки проклянуть!

Давно відомі афоризми різні,
Як істину сприймати їх не треба.
"Нема пророків у своїй вітчизні!" —
Так думають лиш дурні й недотепа!

Я розумію: скрута тимчасова,
Те, що було, приречене на злам.
Але щемить чомусь на серці знову:
Не тільки ж зле залишилося там!

Цей парадокс не кожен розуміє.
Не хочу я в минуле вороття!
І в той же час по ньому ностальгія,
Бо там лишилась молодість моя!

На жаль, культурою й не пахне —
Ознака нової доби.
Вгорі чиновництво нахабне,
Внизу вгодовані жлоби.

Не всі у світі прагнуть розуму і світла,
Духовна деградація — не рідкість.
Там, де занедбані культура і освіта,
Суспільство опускається у дикість.

Чому не знаємо імен героїв,
Яким ми зобов'язані життям?
Бо підсвідомо кожен з нас не воїн,
Їх праведне життя — це докір нам.

Обманює людей на кожному кроці,
Давно забув, що значить чесна праця,
Він знає, що "не судять переможців",
Чому ж забув, що "кожному воздасться"?

Він дуже любить всіх ганьбити,
Його ж критикувати — зась!
"Рветесь до влади, паразити?!"
А хто ж ти сам, якщо дорвавсь?

Багато мудрих істин в світі є.
Щоб не скотитись в дикості болото,
Нам треба заздросці перебороти
І зрозуміти: кожному — своє.

Хто вміє діяти, ризикувати,
Готовий раптом втратити, що є,
Той, мабуть, має право більше мати,
Ніж той, хто ані меле, ні кує.

Але не в цім життя наснага й зміст,
А в шануванні гідності людської.
У кожного з нас є талант чи хист,
Розкритись в ньому — душу заспокоїть.

Це зніме страх, що час від нас втече,
Позбавить нас від заздросців хвороби,
Відчуємо гармонію природи,
Бо ми самі є міра всіх речей!

Багато мудрих істин в світі є,
З них не остання: кожному — своє!

Пережили ми не одну руїну.
Не впали духом.

Ви не бійтеся будення.
Любіть життя, людей і Україну —
Оце і є національна ідея!

Багаті наче подуріли:
Їм грошей треба ще і ще!
Чуже багатство їм пече!
Навивпередки пруть щосили.

Вгамуйсь! І зрозумій одне:
Тобі не вирватись із кола,
Ти не наситишся ніколи.
Та прийде час, Господь гукне.

І що? Навіщо ти старався?
Людей дурив, на душу брав
Гріхи тяжкі і надривався.
Навіщо все це?..

Боже, збав
Від жадібності як хвороби!
Зведе ж бо душу нанівець.
Ніхто всі гроші не заробить,
А спокою й життю — кінець!

Що думають про владу у народі?
Час чиститись від бруду і від плям.
Хоч хто б ти був, зумів украсти —
злодій!
Знай і живи з цим проклятим ім'ям!

Там, де нікчеми правлять краєм,
Там справедливості нема:
Там першим голову втрачає
Хто високо її тримав.

Чи є яка мораль у влади?
Напевно, не було й немає.
Як так — відкрито жирувати,
Коли народ ледь виживає?

Міцна у наших вибраних основа:
Давно вже через гроші правлять світом.
Але про це — ні слова, ні півслова!
Бо зразу наречуть антисемітом!

Залиште ви у спокої євреїв!
Живе собі народ такий, як є:
Розумний, дружний, хитрий, без плебеїв.
Вкладайте душу в свій і усвоє!

Він за народ! Як лицар. Чи як цербер.
Але чому буває часто так:
Дорвався до влади і гребе під себе!
А може в цьому і була мета?

Цікаво — хто такі еліта?
Багаті думають — вони.
Між них вчорашні пацани,
Перефарбовані бандити,
Удачі й наглості сини.

Еліта — це інтелігенти,
Які без заздрощів живуть,
Самі собі обрали путь,
Їх дух веде, а не монети.

Не треба їм чинів чи звань,
Попри зневагу і тортури,
Еліта — носії культури,
Що правді служать без вагань.

Політики, жадаючи визнання,
Лестять і брешуть власному народу.
Не інтелект — інстинкт домінування
Веде їх, як тварин в усій природі.

Терпіли ми наруги різні.
Не раз тягли чуже ярмо.
Є в українців власна гідність —
Ми цим жили і живемо!

Спитаємо себе: хто є ми?
Чому без держави віками?
Прокляття якої вини
Так довго тяжіло над нами?
Молімось за той поворот,
Який подолали без крові.
Згадаймо, ми — древній народ
Із пісні, свободи й любові.
У нас багатюща земля,
А заздрісних в світі чимало:
Литовець, москалик і лях
Своєю її називали.
Одне дратувало усіх:
Що ми тут живемо віками!
Браток наш, північний сусід,
Придумав, як правити нами.
Віки наше слово несе
Дух нації, совість і вроду.
Забрати в нас мову — і все:
Без мови не буде народу!
Тому це непросто все так.
Російська панує могутньо,
Бо сіяв її переляк,
А виростив страх за майбутнє.
Немає страшніше гріха —
Забути, що в тебе є мати.
Нас мова, мов ненька, гука:
Вертайтеся, дітки, до хати!

Чи мають українці ворогів?
Серед народів — певно, що не мають.
А хто ж тоді нам так наворожив,
Що мови і історії не знаєм?

Якщо це кара, то у чім наш гріх?
Якщо це злочин, хто у ньому винний?
Росії влада і сатрапи їх
На дух не переносять України.

Ми носимо ще ворога в собі.
Зізнатись в цім не хочемо і в думці:
Це заздрощі, яких не бачив світ,
І вперте самолюбство владолюбців.

Віки таємно цей двожалий змій
Труїв нам душі, зводив брат на брата.
Народе мій, благаю, зрозумій,
Із серця вирви цього змія-ката!

Прекрасна наша матінка-земля:
Лани, ліси, ставки, Дніпро і кручі!
Ми, українці, — це одна сім'я:
Весела, роботяща і співуча!

По телебаченню убивства і бандити
Щодня й щоночі. Знаєш нащо це?
Щоб не жалілись, що погано жити.
Молись на владу! Бо не пронесе!

Хто ти такий? — чужий мене питає.
Хто пращури твої? Від кого рід?
Так соромно зізнатись, що не знаю,
Щось чув колись про аріїв нарід.

Мене привчили, що була Росія,
Велика і могутня, мов колос!
Народи рятувала, як месія.
А я — пригрітий нею малорос.

Зачухане, мале, нікчемне плем'я
Десь на краю імперії жило,
З ментальністю і комплексом плебея,
З вторинністю поміченим чолом.

Хто в це не вірив — каторга і тюрми!
Степи казахські! Соловки й Сибір!
І покоління пошивались в дурні,
І самозрадництво тягло у вир.

А може годі? Може, брате, досить
На північ озиратись раз по раз?
Давно свободи й волі серце просить!
Прийшов, нарешті, дій і звершень час!

Нам кажуть, що політика — це бруд!
Щоб ми ніяк на неї не впливали.
У цьому бруді так усе гребуть!
Останнє вже в людей позабирали.

Про мову точаться розмови.
То трохи вщухнуть, то ізнов.
Щоб не любити рідне слово —
Такого світ іще не знав.

Але не хочу я ганьбити
Російськомовних земляків.
За нашу мову стільки вбито...
Хто жити й вижити хотів,

Російську мусив вчити й знати.
Без неї ходу не було
Ні до кар'єри, ні до влади.
Без неї — тільки у село!

Так з покоління в покоління
Свідомо сіялося зло,
Щоб наше знищити коріння,
Щоб українців не було!

Ми — не народ, а лиш народність!
У нас не мова — діалект!
Що український інтелект
Колись Москви підняв духовність —
То все забуто!.. Ми, хохли,
Зреклись самі своєї мови,
Хіба не доказ, що ніколи
Народом ми і не були!

Були. І є. І вічно будем!
І рідну мову не зведем!
Бо українці — мудрі люди,
Їх більше буде з кожним днем!

Російський брате, в дні цієї скрути
Не забувай, хто ворог наш, хто друг!
Щоб розбрату не випити отрути
І врятувати дружбу від наруг.

В історії всього було чимало.
Хай все недобре поглинає час.
Хіба тобі землі своєї мало?
Чому ж тебе нацьковують на нас?

Роздмухують ще й мовную проблему!
Для нас російська мова — мов своя.
Хіба вже стали ви такі нікчеми,
Що нашої не вивчите ніяк?

Тут як в любові: головне — взаємність.
Я вірю, що дружитимемо ми.
Забудьте ви шовіністичну зверхність!
Ми рівні перед Богом і людьми!

Є різні люди: бідні і багаті,
Сумні й веселі, добрі є і злі.
Найнеприємніші — дурні й пихаті
З претензіями пула на землі.

Які амбіції! Надута велич!
Уперто й зло відстоюють своє.
У них є місія! Не смій перечить!
З людьми — то що!.. Такі країни є!

Радію я неначе на весіллі,
Коли почую серед наших скрут:
Живуть у світі українські сім'ї
І рідну мову свято бережуть.

Хоч де б жили: в Америці, в Китаї,
В Австралії — збираються гуртом
І діточок вкраїнської навчають,
Пісень співають, тужать за Дніпром.

Коли ж я чую тут, у ріднім краї,
Як зневажають мову паничі,
Така образа душу обіймає —
Хоч стій, хоч падай, плач або кричи!

Людей в народ єднає тільки мова!
Бо в ній душа, а не самі слова.
Все в світі починається зі слова.
Є мова — значить нація жива!

Безмовність багатьох не випадкова,
То мудрі жести владної руки:
Століттями робилось все для того,
Щоб ми забули мову навіки.

Тому, зрусифікований мій брате,
Прекрасна мова пращурів твоїх!
Така барвиста, ніжна і багата,
Що просто гріх не вивчити її!

Українці в Росії живуть,
Знають мову російську, як рідну,
Служать чесною працею гідно.
Путь Росії — то їх власна путь.

Росіян не збагнути ніяк:
Стільки років живуть з нами поруч,
Але мови не вчать принципово.
Росіяни, брати, як же так?

Чом поваги до брата нема?
Чи вважаєте нас другим сортом?
Якщо так, то зневага ця — сором!
Це не велич Русі, а ганьба!

Скрізь українці по містах і селах
Чи поодинці, чи гуртом зійшлись —
Співучі, роботящі і веселі!
Ці риси — наш національний хист.

Сусідів заїдала заздрість клята.
Все українське нищили й кляли.
Щоб приручити, називали братом.
Нема народу!.. А пісні були!

Сміється люд тоді, коли він ситий,
А ми сміялись навіть у ярмі.
Ще слово наше гостре визнають в світі!
Посміємося з добрими людьми!

Є особлива музика у Слові.
Вона лунає наче з вищих сфер,
Бо суть душі народної у мові
Кристалізується — віки й тепер.

Мене чарує мова наша ніжна!
А підсікти як смачно вміє зло!
Ви порівняйте:
"лжьотє", "лжец", "лгунішка",
І українське: "брешете", "брехло"!

Якби живим був Володимир Даль,
Великий син російської землі,
Він пояснив би, хто такий москаль:
Москва, московія, в ній — москалі.

"Я мову вчить не хочу і не буду!
Я — українець городський, другий!"
Людина наче б'є себе у груди:
"Дивіться, люди, я який дурний!"

Ви такого ще в світі не бачили:
Рідну мову сприймають в штики!
Люду хочеться бути безбатченком.
Ваше право, пани байстрюки!

Ми розмовляли все життя російською.
На рідну перейшли би залюбки,
Забули все! Ніяково і слизько нам:
Не мова, а суцільні помилки.

Це гріх не наш.

Це зроблено свідомо все,
Щоб зникли ми в імперськiм табуні.
Чому немає волі і свідомості,
Щоб відродитись на своїй землі?

Всі нації пишаються походженням,
А нас бентежить штучний мовний шок!
Невже ж духовне нації відродження
Не варте сотні мовних помилок?!

Нам просто ліньки вчити рідну мову.
Національна гідність спить іще.
Тому жуємо суржика полову:
"Нам руська как-то легче і прощей!"

Брати українці, приходить наш день!
За нього боролися, а не просили.
У нас триста тисяч народних пісень!
Хіба це не доказ духовної сили?!

Свобода є у нас і незалежність,
Але чому немає справедливості?
Бажає більшість жити так, як меншість,
А та жирує за рахунок більшості.

Ви знаєте, а влада нам не бреше.
Життя міняється. Чи це надовго?
Сьогодні жити стало значно легше:
Крім дулі у кишенях — геть нічого!

В гостях у головного комуніста мама.
"Це, мамо, мій будинок, мій басейн,
Це сауна, зимовий сад, веранда,
Скажи, хіба ти мріяла про це?"
"Звичайно ні! Та я, синок, переживаю,
Що прийдуть комуняки
і все позабирають!"

Треба нам небагато:
Щоб завжди і усюди,
І в селі, і в столиці:
Роботящі — багаті,
Ті, що влада — розумні,
А бандити сидять у в'язниці.

Не узагальнюйте ніколи: “цей народ”!
У кожному народі люди різні:
Дурні й розумні є, порядні й грішні,
І завжди є сволота зі сволот!

Не треба списувати геть усе на владу.
Як ви ледачі, честь і совість спить,
Якщо самі собі не в змозі дати раду,
То влада тут причому? Щось робіть!

Суспільство українське є двомовне:
Народна мова — гідності і правди,
Нав'язує нам влада іншу мову —
Брехні і лицемірства, зла і зради.

Чиновництво! Нема на вас управи!
В безкарності ви всі пихаті й горді.
Щоб бідний люд не дратувати, вам би
Не треба дуже роз'їдати морди.

Про себе дбати чи гребти під себе —
Це якість вроджена, їй вчитися не треба.
Лиш вибраним Господь дає таланти
Служити людям і про інших дбати.

Часи сьогодні й справді не легкі,
При владі брехуни і непорядні люди.
Не більшість їх! Як і в усі віки
Духовні люди є, були і будуть!

Ми наче в царстві брехунів:
Що вище чин, то більше бреше!
Йому здається — так дешевше,
Бо люди в більшості дурні!
Такі довірливі й наївні,
Що їх не обдурити — гріх!

Не можна обдурити всіх:
Були і будуть люди гідні,
Порядні, мудрі. Їх терпець
Колить урветься. Геть із хати
Вам прийдеться мерщій тікати,
І царству вашому капець!

Давно відоме політичне правило
(Щоб люди це знали,
"еліті" не вигідно):
Погані люди доти будуть правити,
Допоки хороші не підуть на вибори.

Щоб на Землі було життя,
Потрібно їсти всім щодня.
Так є, так буде, так було —
Це забезпечує село.
І що у цьому найсмійшніше —
Селяни завжди найбідніші!

Прогрес технічний: від печери
Й до того, що навколо нас,
Створила думка інженерів,
А виробив робочий клас.
І ті, і ті сьогодні в злиднях!
Що ж це, пробачте, за дурня?
Сама вона ніяк не зникне,
Час починати це мінять!

Поняття є — свідомі українці.
Звичайні люди. Але в кожному є
Турбота за країну. Їм не спиться,
Коли жлоби грабують все, що є,
Купаються в брехні і в словоблудді,
Моралі й совісті в них не було й нема,
У них в компанії і прокурори, й судді...
Грішать і не бояться. А дарма.

Цеглинка людства — це сім'я.
Раніше — це була родина,
Де шанували кожне Я,
І вижити — мета єдина.

Прошли часи. Змінився світ.
Тепер вже можна брат на брата.
Духовний сенс утратив рід,
Сім'єю зараз зветься банда.

Розумні і порядні є.
Але вони самодостатні,
Життя як творчість в них своє,
Нема потреби з кимсь єднатись.

До того ж дуже мало тих,
Які на їх духовнім рівні,
І усамітнюються гідні,
А світ біднішає без них.

Та скоро прийде час прозрінь:
Вже особистості готові
Єднатися в духовний рід
Свободи, творчості, любові.

Ми з вами живемо в цікавий час.
Століттями народ вважали бидлом
Патриції, пани, весь «вищий клас».
І Господу, нарешті, це набридло.

Розумним людям він послав думки,
Що кожен з нас — то є частинка Бога.
Тому всі рівні! Хто я і який —
То вибір тільки мій і більш нікого.

І нічого тремтіти перед тим,
Хто наче зверху — влада чи багаті.
Пишатися не гріх лише своїм
Духовним рівнем і порядком в хаті.

Ми живемо, немов спимо.

На автоматі
Працюємо, спілкуємось, їмо.
Немає часу зупинитись і спитати
Самих себе: чи так ми живемо,
Як нам написано?

Як совість вимагає
Чи ті ми обираємо путі?

Чи не забули ми у суєті:

За Україну МИ відповідаєм!

Простір кохання

Розслабтесь, друзі, і примружте очі,
Відстороніться клопотів життя.
Пірнемо в рай, де ми були молодші,
Де правила прекрасні почуття!

Не стомиться душа радіти,
Жіночу бачачи красу.
Які красуні є у світі!
Яке прекрасне розмаїття!
Що їм плітки і пересуд!

Ідуть розкуто, гордовито,
Себе, мов прапор, несучи!
Хоч скільки би було прожито,
Ми поглядами платим мито,
Хоч цьому нас ніхто не вчив.

Не пояснити ні словами,
Ні науково довести,
Чому краса так править нами,
Чарує, радує і манить,
Душі допомагає рости.

Вона — і відкриття, і подив!
При ній німієм без причин.
Краса жіноча, хист і врода —
Вінець гармонії природи
І вічна радість для мужчин!

Із чого починається духовність?
Де корінець, з якого вироста
Інтелігентність, альтруїзм і совість,
Високих душ краса і доброта?

Все добре починається з любові!
Із романтичних мрій і щирих слів,
Коли переростає голос крові
В гармонію прекрасних почуттів.

Якщо шануєшся в інтимнім світі,
Життя духовне — це його плоди.
Чи ти в літах, чи зовсім молодий —
Є смисл в житті, і є для чого жити!

Чомусь не в'яжуться слова,
І не шепочуться молитви.
А начебто ж душа жива,
Ніким не зраджена, не вбита.

Вона куняє чи то спить,
Заморена протистоянням
Добра і зла... Та прийде мить:
Майне надія на кохання,
І стрепенеться, заспіва!
Де сили візьмуться і мрії!
Кохану душу відіграють
Прекрасні ніжності слова!

Чому для нас кохання — наче гріх?
Його ховаєм від людського ока,
Соромимось розніжених утіх.
З роками вже не радість, а морока.

Бо нам з дитинства встигли утовкти:
Дозволене кохання лиш єдине!
І не до когось! Тільки до дружини!
Інакше зроду щастя не знайти!

А щастя саме в тому, є чи ні
Кому молитись і кого чекати,
Кому пісень співати навесні
І гаряче, замріяно кохати.

Кохання — це дитячко доброти,
Йому душевна щедрість — рідна мати.
Що більше любиш, то багатший ти!
Кохання сенс — не брати, а давати!

Любовні ігри, ігрища, забави —
В буденності це іронічний жарт!
Це як можливість оживити барви
В піснім житті без клопоту і втрат.

Але коли настане час кохання,
Час вищих істин, мрій і каяття,
Суєтне зникне, вся душа — бажання!
Це вже не ігри. Це вже сенс життя!

Дівча, красуне-дівчинко!
Ти наче намальована!
Цнотливістю увінчана,
Собою зачарована!

Вже скоро будеш казкою
У мареві любовному.
Ще плечі не обласкані,
Ще груди не ціловані.

Тебе не кидало у жар
Палке бажання ніжності.
Краса твоя — це божий дар!
Ти — наче гість із вічності,
Де є гармонії світи.
Ти — як натхнення чиста мить!
Дай Бог тобі зустріти тих,
Хто все це зможе оцінить!

Любов буває, наче дивний сон.
Ми в ці часи, як нерозумні діти,
Глибинну суть не в змозі зрозуміти,
Повірити, що вищий є закон.

Зустрінуться, бува, він і вона,
Здається, випадково, ненароком.
А йшли вони назустріч довгі роки,
За радощі заплачено сповна.

Кінець зими. Вона лютує й плаче,
Передчуваючи останні дні.
Багульника засушені гіллячки
У склянці хтось поставив на вікні.

Тепла кімнати виявилось досить,
Щоб ожило і зацвіло гілля.
Йому вже, мабуть, сняться літні роси,
Листом зеленим, квітами буя.

Отак і я. Так всі ми, посивілі.
Хоч холодно і заметіль мете,
Нам хоч би трішечки тепла й надії —
Прокинеться душа і зацвіте!

Коли тобі за п'ятдесят,
Душа ще світиться бажанням!
Ще помічаємо дівчат,
Фантазії в оману манять.

Шляхи, які прийшлось пройти,
Пилюка, спека, збиті ноги,
Помилки, втрати і тривоги
Навчили душу берегти.

Вона в коханні ожива,
Без ніжності сумує й плаче,
Ніхто не чує і не бачить,
Тому сивіє голова.

Які несправедливі парадокси
В стосунках між коханими існують!
Даруєте весну — вона вам осінь.
Що дужче любите, то менше вас цінують!

Дано для щастя кожному своє.
Комусь сімейний рай, комусь кохання.
Кохання справжнє вже у тебе є.
Чи знайдеш рай в сім'ї — це ще питання.

Мені здається, що любов — це подолання
Духовних відстаней, що є поміж двома.
Якщо освідчуєтеся щодня в коханні,
Зникають відстані, і таїни нема!

Кохання неможливо зберегти.
Це диво треба день у день творити
Як стимул жити й прагнути мети.
Дано цей хист лише талановитим.

Як уникати непорозумінь?
Душею не кривити й не брехати.
Нема порозуміння? То покинь!
Стосунки треба просто розірвати.

Спливають роки в небуття.
Хоч радостей і небагато,
Свята є світлі у життя,
У березні — жіноче свято.

У цей весняний теплий день
Душа у кожного радіє,
Співати хочеться пісень!
Соромимося, що не вмієм.

Освідчуватись є кому,
Закохуватись є у кого.
Самотності не буде мук,
І буде легшою дорога.

Ти ідеалів не шукай:
Їх не було, нема й не буде.
Кохання прагнуть добрі люди.
Відчуй, довірся і кохай!

Ні, жінку створено не із ребра!
Вона задумана як стимул і натхнення.
В часи прозріння молимося на неї
У пошуках гармонії й добра!

Знай свою красу і вроду.
Зойки моди — не для тебе.
Не ладнай себе під моду —
Моду приладнай під себе.

Я пишу як визнання вірша.
Чи чекаєш його ти, не знаю.
Рідну душу шукає душа,
Що знітилась в буденні до краю.

Знаю, років прожитих ярмо
Хоч і тягне, а звикла до нього.
Вже не манить любові вино.
Не його ти шукаєш, а Бога.

Пояснити ми можемо все:
Згубу пристрастей, ніжної ласки.
Ми не тільки читали про це —
Вже блукали стежинами казки.

Я не зву на любовний двобій.
Спокушає не тіло, а слово.
Відгукнись, я потрібен тобі?
Чи в душі все давно захололо?

В коханні справжнім — завжди таїна.
Це як вікно, розчинене в духовність:
Думок і вищих істин глибина
І насолоди тіла дивна повість!

Ви придивіться до дітей:
Які вони ласкаві й ніжні!
Їм сниться ще тепло грудей
Матусеньчиних білосніжних.

Як сенс життя дитя своє!
Як мама пестить і голубить,
Як трепетно і ніжно любить,
Дитинці душу віддає.

Та з кожним роком холодніш
Стають відносини і вчинки,
Хоч начебто нема причини.
А дні летять скоріш, скоріш!

Немов дичавіємо ми.
Душа грубішає без волі.
Нам не підняти до любові —
Ми з перебитими крильми.

І тільки в снах — неначе казка —
Нам мариться крізь біль і зло
Блаженна материнська ласка,
Її грудей святе тепло!

Тебе кохають? Що тобі ще треба?
Любов — процес, у ньому все можливо.
Як є бажання й хист кохання в тебе,
Люби на повну! Ти уже щаслива!

У кожного в житті своя пора,
Коли душа відкрита для любові,
Для ніжності, поезій і добра,
Коли квітує в світі кольоровім.

В цей час кохання — вищий сенс життя!
За нього можна битися і вмерти!
Без нього не цікавить майбуття.
Кохання втрата — наче подих смерті.

Здається, живемо ми лиш цю мить,
Все, що було і буде, — то дрібниці.
Від щастя серце мліє і щемить.
Блаженство духу мариться і сниться.

Благословенні радощі земні!
Прекрасна
        щирих пристрастей свобода!
Як злет життя — закоханості дні.
Перлина їх — любовна насолода.

Незрозуміло в цьому тільки те,
Чому одним лиш раз дано піднятися
До того раю, де любов цвіте?
А інші можуть що не рік кохатись!

Не варто ні хвалити, ні судить
Ні тих, ні тих. На все є Божа воля.
Бо з вищих сфер одним дається мить,
А вибраним — за щось —
        любов як доля!

Багато свят у світі є.
Є офіційні, є народні,
Свої свята є у природи,
І в кожному святі є своє.

Але душі моїй найближче
Тієї радості тепло,
Коли зашторене вікно,
Нас наодинці світ залишив,
Відсторонився, відійшов:
"Святкуйте, діти, ваше свято!
В житті їх буде небагато,
Ніхто не зна, чи прийде знов."

Самі. Нікого. Ти і я.
Відводить погляди не треба.
За щось же нам послало Небо
Ці вищі радощі життя!

Уся душа — передчуття.
Вже час бажанням дати волю,
Щоб щедро злитися з тобою,
Відчути апогей життя!

Я зачарований тобою
Так, що в душі немає місця
Коханням іншим чи любові.
Тобою повен я по вінця!

Ти жити можеш день, і ніч, і завтра,
І тиждень... Мабуть, місяць прожила б
Без поцілунків, пестошів, тепла —
Це не біда для тебе і не втрата.

Для мене ж день, прожитий без любові,
Для мене ніч без ніжності і ласк —
Поразка вояка на полі бою
І старості душі журливий знак!

Роки вгамовують нас.
Пристрасті дух не бентежать,
Не допікають, мов нежить,
Є і для роздумів час.

Дивним здається тепер
Все, що навколо інтиму:
Стільки напущено диму,
Просто — життя або смерть!

Всі ми приходимо в світ
Тільки для радості й щастя,
Але не кожному вдасться
Душу підняти в політ.

Справжнє кохання чи ні —
Доказ один є єдиний:
Щира довіра в інтимі —
Щастям наповнені дні.

Жалію вас, тих милих жіночок,
Які не знали щедрого кохання.
Інтимних чар принада і омана
Лякає вас і викликає шок.

Чому такий недосконалий світ?
А може, ви самі недосконалі?
Кохання не шукаєте як слід,
Що маєте, здається вам замало.

Без ніжності й тепла спливає час.
Пишаєтесь, що знищили бажання.
Табу інтиму сумно старить вас.
Ви добровільно вибрали страждання.

Ви — жертви ідеалу й чистоти.
Душа моя бунтує: так не треба!
Підкаже хай поезія і Небо,
Як вижити і душу зберегти!

Живи, живи, іронізуй зухвало
Над витівками пристрастей людських.
Та прийде час — і буде місця мало:
Ще будеш ти благословляти їх!

Є сторінки таємні у життя.
Хтось береже. Хтось кине на поталу.
Шкода людей, які їх до пуття
За все життя так і не прочитали.

Інтимним світом зветься та глава.
Душа любов'ю повниться до краю.
Як від бажань хміліє голова!
Кохана млосоно очі опускає.

Свідомість відключається — і все!
Говорять тільки руки, губи, очі!
Нас вища сила, мов потік, несе,
І ми віддаємося їй охоче.

У цім пориві видно, хто є ми.
Хто є творець. Хто любить, як співає.
Хто затесавсь чужий межи людьми,
Йому зручніше у звіриній зграї.

І темперамент є, і інтелект
В інтимнім дійстві,
в щирості бездонній,
Які дають душі блаженства злет,
Чи юне тіло, чи вже сиві скроні.

Всю насолоду ніжного злиття
Душі коханій хочеться віддати!
Є сторінки таємні у життя —
Їх не соромитися б, а плекати!

Чомусь так мало втілені у слові
Миттєвості, в яких життєва суть:
Коли душа співає гімн Любові,
І пристрастей завершується путь.
Самі нарешті. Тиша. Мовчки стежу
За кожним рухом, бо німі вуста.
Спадає легко марево одежі,
Жіноча проявляється краса.
О скільки я чекав на мить таку!
Передчуваю пристрастей обвал.
Затамувавши подих, я цілую
Грудей твоїх омріяний овал.
    Не вірять очі, що я все це бачу!
    Мені не зупинити ніжних рук.
    Цілую всю — духмяну і гарячу,
    Я ледь не плачу від солодких мук!
Зникає розум. Рухи всі — стихія!
Двох ніжностей закоханих двобій.
Усе єство у захваті радіє,
І серце мліє: я в тобі! В тобі!
    Не зупинитись і не перервати
    Цей поступ до блаженного злиття.
    Все яскравіші насолоди шати!
    Все ближче й ближче апогей життя!
В зустрічних рухах райська насолода,
Бажання, і прохання, і мета.
Твій світлий стогін, наче нагорода,
З гарячих вуст збентежено зліта.
    Злились тіла і душі. Світ зникає.
    Все завмирає і кудись летить...
    Віднині і навіки нас єднає
Краплинка щастя — ця прекрасна мить!

Ти мучишся: вона тебе не любить!
Хоч зовні все пристойно день у день.
Спокійній вашій дружбі заздять люди.
Але в душі, на жаль, нема пісень!

І річ не в тім, що пристрасті не грають,
Що гострота їх нанівець зійшла.
Кохання струн в душі її немає,
Немає в ній глибинного тепла.

Гадюкою підступна думка в'ється:
У неї є хтось! Є солодкий гріх!
Щоб ревності не розірвали серце —
Кажі собі: вона така до всіх!

Ти ще в коханні! Ти ще мариш словом
І ласкою щоденно і щомить,
Тобі ще невідомий страх і сором.
Душа твоя бажаннями дзвенить!
І раптом — грім!

Мов блискавка у серце!
Кохання — міф! У неї інший є.
Здається, мить — і серце розірветься!
Навіщо жити? — думка струмом б'є.

Ніхто не дасть ні втіхи, ні поради,
Перетерпіти треба тугу й біль!
Той не мужчина, хто не відав зради.
Жорстокий жереб випав і тобі!

Хоч як кляли би і ганьбили нас,
Як кісточки би нам перемивали —
Я Вас люблю! Я думаю про Вас.
Але сумую: зустрічей так мало!

Що у людей недобрих на меті?
Яке їм діло до чужого раю?
Напевно, не щастить їм у житті,
Тому їх душі заздрість роз'їдає.

Їм хочеться розбити наш союз,
Потішитися нашими сльозами.
Я вистою. За тебе лиш боюсь:
Чи зможеш зберегти
тепло між нами?

В ім'я любові я прошу тебе:
Не переймайся, не звертай уваги
На ту отруту. Послані з Небес
Нам радощі любовної наснаги.

Не всім дано у хаосі буття
Поміж бездушних, сірих і забитих
В собі відкрити ніжні почуття
І радістю тією жити й жити!

Якщо все розумію — я щасливий.
Страждань чимало випало мені,
Бо жінку зрозуміти неможливо.
Її або приймаєш, або ні!

Багато пройдено доріг,
Де ми любили й не любили,
Та попри все, я образ милий
Навік у пам'яті зберіг.

Немає доблесті у тім,
Коли час прийде, покохати,
Чекати, мріяти, страждати —
Цей шанс дається майже всім.

Але не всім дано талант,
Щоб із інтимного бажання,
Що кожному з нас притаманне,
Створити справжній діамант.

Кохання — тиха радість мрій
І до прекрасного дорога,
Шлях до Гармонії і Бога,
Душі наснага й рівень твій.

Все в світі з часом відцвіта —
Це є закон, а не нещастя,
І тільки сильним душам вдасться
Кохатися літа й літа.

Коханню Бернс пророчив перемогу.
Це гасло я вітаю і сьогодні:
Ніж взяти гріх і винищити сотню,
Приємніше зачати хоч одного!

Для нас кохання жінки —
справжній стрес.
Але на неї зазіхають інші!
Закохувати в себе — це процес,
Жінки у цім не винні і не грішні.

Красивих тіл — мільйони і мільйони!
Красивих душ є незрівнянно менше.
То ж душу вдосконалюймо невтомно —
Духовним жити цікавіше й легше.

"Закоханим сваритися — що тішитись!"
Така це, перепрошую, дурниця!
Не можна і молитися, і гніватись —
Засмічується почуттів криниця.

Закохані, сваритися не варто!
Не вірте, що гріха у цім немає.
Від кожного конфлікту чи то сварки
Щось добре й ніжне у душі вмирає.

В сім'ї — не мед. Бо особистість кожен.
Магніт закоханості — до пори.
Характери змінити вже не можна,
Але навчитись можна правил гри.

Кінець сім'ї — не тільки як розходяться.
Багато гірше, як живуть удвох,
У чорній нелюбові душі зводяться,
І ненависть отрує обох!

Сім років — і сім'ї нема!
Така статистика всесвітня.
Як мало, то щодня сама
Твори сім'ю з любові й світла!

Я не вірю, що все промайне.
У коханні ми щирі й відверті.
Як ти дійсно кохаєш мене,
Я в душі твоїй буду до смерті.

Якщо відчуєш: вже тебе не люблять —
Не панікуй, не злися й не труїсь!
Прийшла пора. Так, певно, мало бути.
Ти долі ще подякуєш колись.

Закоханість —
це справжня божа радість!
Життя прекрасне! Сумнівів нема!
В польоті душі. Ще не налітались.
Я щебечу про щастя!.. А дарма.

Це один із законів життя:
Як немає любові до тебе,
А у тебе існує потреба
В ніжних пристрастях і почуттях,
Біль вгамуй і стосунки порви,
Щоб не мучитися, не страждати.
Є хороших людей так багато,
Є бажання — зустрінетесь ви.

Люблю, не вимагаючи взамін
Такої ж пристрасті, відвертості, уваги.
Але виснажується джерело наснаги,
Приходить час необоротних змін.

По суті кожна жінка — задавака:
В ній є таке, чого нема ні в кого!
Бува — така красива!.. Аж ніяка,
Не хочеться із нею геть нічого.

"А я така! Мінятися не хочу!"
Ти маєш рацію. Але тебе шкода:
Закохані ти не побачиш очі,
Не розумітимеш, чому прийшла біда.

Перебираєш, обираючи кохану.
Високі вимоги у тебе і смаки!
Ця не така! І ця не та. А ця погана!
Поглянь на себе — а ти сам який?

Любов — не особа, а радісний час,
Коли душа в полоні ніжності і зваби.
Дається кохання в житті тільки раз,
Тому закоханим потрібно бути завжди.

Я так закоханий у Вас,
Що Ви вже нехтуєте мною.
Я мушу відійти на час,
Бо схоже, що нема любові.

Повір, від тебе я не вимагаю
Ні щирості, ні ніжності, ні ласки.
Але якщо цього немає, знаю:
Закінчилась мелодія у казки.

Все в світі вимагає плати,
Готові ми чи не готові.
Мене як власність хочеш мати,
Але тоді — кінець любові!

Вона тебе любить! Та тільки по-своєму.
Для тебе ж любити — це зовсім не так!
Тому-то щодня душу рвете двобоями.
Давно відлетів ніжний радості птах!

Любов завжди свята і грішна,
В ній злет душі і біль визнаємо,
Є пристрасна, є платонічна,
Але найкраща — це взаємна.

Я не люблю, коли мене не люблять
І розмовляють наче із чужим.
Я розумію — це не добрі люди.
Хоч як це прикро, маю жити з цим.

Несказане, замовчане — завжди
Це є насіння непорозуміння.
Все проросте! Чи вистачить терпіння
Дійти до істини і зберегти мости?

Здавалосьь, ми — найближчі! Найрідніші!
Ти йшла назустріч з радістю сама...
І раптом: "Все. Облиш мене." Облишив.
Ти наче є, але тебе нема!

Ти була як вікно у духовність:
Надихала красою, вела!
Закінчилася ніжності повість.
Смеркло в хаті. Немає вікна!

Не впускай дикі ревності в серце!
Не малюй еротичні картини,
Де кохана твоя з іншим милим...
Бідне серце твоє розірветься!

Так гірко розлучатися з тобою!
Це вже кінець, моя кохана пташко.
Тебе любив я справжньою любов'ю,
Вона завжди вмирає дуже тяжко.

Ні, це не зрада. Скінчилось кохання.
Немає вже глибинного тепла.
Немає подиву. Нема бажання.
Тому шукати іншого пішла.

В душі моїй біль втрати і печаль
Існують поруч з вдячністю і миром.
Всього, що я віддав тобі, не жаль,
Бо я любив тебе високо й щиро!

Не поспішай із висновками, брате!
Бо душу понесуть ревниві коні.
Не встигла доля ще своє сказати.
Заупокійні не розгойдуй дзвони!

Не розкисай! Трагедії немає.
Кохана з милим. Але це — не ти.
Тримай удар! Вона про горе знає.
Щасливим був? Подякуй і плати!

Плати любов'ю, розумом, терпінням.
Їй буде краще. Ти ж цього хотів.
Тобі ж нехай допоможе Провидіння
Дожити якось до щасливих днів!

Коли зриваєшся в скандал —
Немає значення від чого —
Ти враз стаєш така чужа,
Базарна і в душі убога.

Від слів твоїх німію я,
Не хочу бачити і чути,
Неначе випито отрути,
Вже ти — не ти, і я — не я.

Любов для наших душ — випробування
На силу, пристрасть, ніжність і терпіння.
Складають іспит цей всі покоління.
Можливо, в цьому теж є сенс кохання.

Тягар останньої розлуки
Неси, мов хрест. Це плата чесна.
За всі твої страждання й муки
Час прийде і душа воскресне!

Не колупай чуже й своє минуле,
Вишукуючи теми для страждань!
Урівноважившись, добро і зло минули.
Іди вперед! Шукай нових бажань!

Не сотвори кумира із жінок,
Не віддавайся їм, як я, до краплі.
Вони тебе сприйматимуть як капці,
Отримаєш нещирості урок.

В коханні найскладніше й найтонкіше —
Це відчувати те тепло й напругу,
Які і створюють кохану й друга,
Увагу не звертати на все інше.

Які любові різні іпостасі!
Шалена пристрасть. Таїна. Ікона.
Надійна дружба. Висота духовна.
І вічний щем — що так і не збулася!

Навколо розумні, достойні мужі.
Чому ж на закоханих квота?
Бо справжнє кохання —
це витвір душі,
Щоденна духовна робота.

Шукайте в попелі кохання і свободу!
Згорає все! Але не все дотла!
Якщо вже витримали і вогонь, і воду —
Вони є справжні! Краще них нема!

Розмовляйте! Частіш розмовляйте!
Відкривайтеся коханій і другу!
Тим ламайте умовностей грати
І знімайте душевну напругу!

Нещастя й щастя твориш ти сама,
Душевний спокій — це прекрасна риса.
Самотність без свободи — це тюрма.
Як є свобода, то самотність — присмак.

А я люблю тебе, люблю!
Можливо, ти вже все забула,
Бо стільки років промайнуло.
Я наші вірші не палю.

Моє життя, життя твоє:
Кар'єри, сім'ї, діти, клопіт —
То все суєтне. Вічне є —
Кохання, виявлене в слові!

Згадай, яка була пора!
Така енергія любові,
Що навіть тінь її у слові —
Перлина ніжності й добра!

Десятки, сотні душ людських
Взнають себе у віршах мрії,
Зігріті подихом надії
Поезій чистих і п'янкних.

Бентежу душу я твою.
Вона, можливо, все забула,
Бо стільки років промайнуло!
А я люблю тебе, люблю!

Жіночки, усміхайтесь частіше!
Вам не личать тривога і сум.
Ваша усмішка щира й безгрішна
Випромінює вашу красу!

Є проблема у нас не остання:
Сім'ї, душі, любові — розбиті,
Кожен другий — нещасний в коханні!
А чи можна у цім щось змінити?

Певно, треба дітей вчити змалку,
Що любов — не інстинкт, а Дар Божий,
Не для того вона, щоб щось мати,
А для того, щоб радості множить.

Дарувати, служити, молитись,
Бути вдячним її насолоді,
Як закінчилася — не гнівितись,
Має все свій кінець у природі.

Є мільйони людей незігрітих,
Їх могла би любов врятувати.
Все життя треба вчитись любити
І достойним любов дарувати.

Добиватись жінки — це така дурниця!
Хоч стріляйся, хоч труїсь,
а ти їй не милий!
Як не ця, то інша — ну, яка різниця?
Головне — знайти таку,
щоб тебе любила!

Якщо у вас в стосунках щось не так,
Кохаєш ти. А чи тебе кохають?
Втрачається довіри ніжний смак,
І що робити далі — ти не знаєш.

Насамперед — не ідеалізуй!
З коханої ти сотворив кумира.
Закінчилася казка. Не сумуй!
Прости її — і розійдіться з миром.

Ізнов не люблять нас чогось,
Чомусь не називають милим...
Собі зізнатись боїмось,
Що ми таких теж не любили б!

Енергія життя — це найдорожче.
Якщо її віддати ви готові
Коханій чи коханому охоче —
Це кращий доказ вашої любові.

Кохання, як пристрасть, вмирає само,
Не треба нічого для цього робити.
Як втрати не хочете, вчіться любити,
Якщо цей талант вам від Бога дано.

Я дуже не люблю розмов про зраду,
Коли, здавалось би, розумні люди
Безцеремонно, заздрісно і радо
Духовне розшматовують у бруді.
Любов — це стан душі. Ніхто не знає
Коли? Чому? За що? Чи прийде знов?
Прийшла. Пішла. У світі зрад немає.
Це просто ви не вберегли любов.

Це не любов, як все із пристрастей і мук,
Заради неї власну душу губиш.
Любов — це труд, служіння з радістю тому,
Кого чи що по-справжньому ти любиш.

Твій голос я впізнаю з тисячів
І стать твою я виділю з мільйонів.
В тобі зійшлося все, чого хотів,
Тому люблю тебе, хоч сиві скроні.
Не міряйся ні з ким, не співставляй,
Ти маєш те, чого нема ні в кого.
Вдалося нам створити власний рай,
Цінуй, і бережи, і дякуй Богу!

Безумовна любов — це є рідкісний дар,
Певно, вища духовна потреба:
Я щасливий в полоні краси ваших чар,
І мені більш нічого не треба.

У с м і ш к и

О модо, модо! Завжди свіжий голос!
Її не передбачити каприз.
Бува, спідничка — як широкий пояс.
А то — до п'ят! І до пупка розріз!

То все закрите. То відкрите трішки.
То все прозоре! (Господи, прости!)
То — декольте! А то — красиві ніжки!
Що в кого є. Спокійно не пройти.

Хвилює й спокуша жіноча врода!
Не вберегтися нам від чар її.
Щоденно випробовує нас мода:
Живі ми як чоловіки, чи вже ні?

Повінь розгулялася! Все пливе навколо.
Двоє врятувалися верхи на даху.
"Куме, глянь, оно пливе капелюх Миколи.
Горе, горе! Утопився бідолашний кум!"

Зупинився капелюх. Описав два кола.
Потім — проти течії! Отака халепа!
Тут з під капелюха вирина Микола:
"Повінь чи не повінь, а орати треба!"

Старий вовчище в темнім лісі
Наводив жах на звір'яток:
"Тебе я зараз буду їсти!
Тебе чекаю на сніданок!

А ти, зайча, чого так зблід?!
Ти прийдеш завтра на обід!"
У зайченяти шорстка дибом,
Трубою хвіст, увесь тремтить:

"Це ти мені, пихате бидло?
Як дам по морді, здохнеш вмить!
Мене із себе не виводь!"
"Зайча, не хочеш, не приходь."

Є в нас базар тварин. Іду в собачий ряд.
Собаку-друга тут собі куплю.
«Беріть мого!» «А любить він господаря?»
«Так любить, що вже вшосте продаю!»

Відпустка. Вдвох на острові. Нікого!
Ніхто чужий туди не допливе.
"А як дружина ставиться до цього?"
"Радітимо! Бо рік вже там живе."

"Супутницю життя шукаю!
Люблю роботу і сім'ю!"
За тиждень два мішки з листами,
І в кожному: "Бери мою!!!"

Від попси не сховатись ніде.
«Чом на сцені співак завжди скаче?»
«Це тому, що в рухливу мішень
Помідором поцілити тяжче.»

Спецоперація: сержант, немов жебрак,
Сидить під церквою і просить, як годиться.
Ця роль йому сподобалася так!
На третій день з міліції звільнився.

"Чоловіки — козли! Але
Щось про кохання кожен меле.
Ім треба від жінок одне!..
Але чому, чом не від мене?!"

"Уколи нам робили в школі.
Дівчатка плакали, кричали.
Лиш я не плакала від болю —
Вони мене не наздогнали."

Не раз було, а звикнути не можу!
Хороший хлопець. Знав його давно.
Розбагатів, дорвався до влади... Боже!
Таке вже стало, вибачте, ...(воно).

Метаморфози дивні не збагнути.
До світлих душ не прилипає зло.
Людина не міняється по суті,
Таке, як є, таке воно й було!

"Мужчино! Що так дивитесь на мене?!
Я пристрасного погляду боюся!"
"Та ви же за три поверхи від мене!"
"А це нічого. Зараз я спускаю!"

Найрозумніші вчені не можуть пояснити
Природу тих енергій, що горілка має:
Ти пляшечку купив, і грама ще не випив,
А настроїв вже прекрасний, і душа співає!

"Звертатися до Джона треба "сер".
Нівроку сам і друзі всі дебели."
"Чом в нього ніс плаский?
Він що, боксер?"
"Та ні! Він вікна миє у борделі."

"Ой, доцю, тобі лиш чотирнадцять років,
А ти вже без хлопців не ступиш і кроку!
А я в твої роки удома сиділа."
"Звичайно! Бо ти вже мене народила."

Даішник водія штрафує — як ведеться.
"Квитанцію візьміть.» «Ні, не візьму я!»
"Як назбираєте таких квитанцій десять,
Ми вам велосипеда подаруєм."

Татусю! Прийдуть свататись до мене,
Скажи спокійно: "Я до цього звик."
А на коліна падати не треба,
Повторюючи "Ви наш рятівник!"

У двір ввійшла поштарка. Так здивована!
Пес мов теля! Та ще й не в дусі.
"Не бійтеся! Заходьте! Він кастрований."
"Та не про це я... Він не вкусить?"

Над фразою хтось, може, й посміється.
Мовчать розумні, знаючи про це:
"Усе євреям дуже тяжко дістається.
Але усе!"

Набридло наступати на граблі
Й щораз отримувати держаком у лоба.
Укоротив держак удвоє. Наступив —
Він нижче пояса як влупить!
Краще б в лоба!

"Є мрії у тебе прекрасні й палкі?"
"Я кинути пити мрію!"
"Зберися із духом і пити покинь!"
"А як потім жити без мрії?"

"От би в Іспанію! У їхню спеку!
Тікати від биків — екстрим і відчай!"
"В Іспанію? Піди на дискотеку,
Штовхни когось —
тікатимеш ще швидше!"

Секрета відкрила сусідка по дачі:
Городину стимулювати уміє:
Вона роздягається зовсім на грядці,
І враз помідори усі червоніють.

Мені захотілось зробити теж так,
Повірила в диво уперше.
І я роздяглась! Помідори — ніяк.
Зате огірки так поперли!

"Татусю, ти скажи мені:
Боїшся ти слона? Гіпопотама?
Вовків і тигрів ти б злякався?" "Ні!"
"Виходить, ти боїшся тільки маму?"

"Протизаплідні вам? Який ваш вік?
Приймаєте їх як снодійне?"
"А я підмішую онучці в сік,
Лиш після цього сплю спокійно."

«Ні! Зразу так до вас я не піду!
У мене принципи: я тільки з тим, кому я
Сама освідчуся, як полюблю.»
«Не сумно жити?»
«Ні. Лиш чоловік психує.»

"Парашутисти юні, чом так зблідли?
Ану, хто з вас покаже вищий клас?
Як з першого разу нічого не вийде,
То парашутний спорт — це не для вас!"

Ви заблукали в лісі, всмерть втомилися.
З останніх сил ведмедя десь знайдіть
І вріжте йому дрюком по потилиці,
Вся втома ваша вивітриться вмить.

Кум телефонує: «Приїжджай, Вітьок!
Від вчорашнього немає й сліду.»

“Нажремося ж знов як свині!”

“Ну то й що?”

“Ох, умієш ти вмовляти!.. Їду!”

"Відпочивала в цьому році де сім'я?"

"Дружина у Парижі, дочка в Ніцці,

Син із сім'єю на Гаваях був. А я

За всі ці радості, як завжди, у в'язниці."

Рахунок за роботи. "Написано щось дивне:

Рихтовка, фари, день возився з кріслами.

А що оце за запис:

"Розвів на тищу гривень?"

"Що, не розвів?"

То пункта цього викреслим!"

Дружина:

"Знаю, що нема мужчин безгрішних.

Яких ти більше любиш — з двох одне:

Красивих чи розумних?"

"Я? Ні тих, ні інших!

Ти ж бачиш, я люблю лише тебе."

"Підсудний! Зрозуміть не сила,
Як ви пограбували двох?"
"Я? Грабував? Та свідок Бог:
Вони ж самі мене просили.

Ніч. Дощ. Іду я без кашкета,
Спішу додому. Раптом ці:
"Знімай годинника й браслета!"
І ніж тримає у руці.

"Ти що, жартуєш?" Каже: "Ні!"
То що лишалося мені?
Зняв з них годинник і браслета,
Забрав ножа. Але не бив.
Які претензії до мене?
Що попросили, те й зробив!"

За бійку судять батьошку. Суддя питає:
"Шановний отче!

Ваша проповідь — смирення,
А віддубасили Грицька! Аж шкандибає.
Чому ж самі не слідуєте вченню?"

"Я по Писанню все,
бо кожному воздасться.
Він врізав справа. Потім зліва вдарив,
Бо я ж підставив. Що робити далі —
У Біблії на це нема рекомендацій.

"В Криму засмагли всі, чого ж ти біла?
В Росії що, немає літа, Мотя?"
"Как это нет?! И в понедельник было.
Но в этот день была я на работе."

"Талановито ти займаєшся любов'ю!
Признайся, з іншими ти спала теж?"
"Клянуся, спала я лише з тобою!..
А з іншими — до ранку не заснеш."

Ти — наркоман, від тебе радіація,
Гуляка і алкаш — всі будуть знать,
Як ти не поздоровкаєшся з бабцями,
Які в дворі на лавочці сидять.

Синок собачку так просив!
Батьки купили сенбернара.
Синок: "Я щось не зрозумів —
Кому ж кого подарували?"

В аптеці чоловік тихенько просить:
"Чи є жіноче — на зразок віагри?"
"Зайдіть у ювелірний, що навпроти,
Дівчата вам допоможуть підібрати."

З'явилась жінка на стерилізацію.
"О, це серйозно! Як оцінить це сім'я?"
"Сім'я моя підтримує цю акцію:
Один утримався, а вісімнадцять "за"!"

Даішник уві сні так заметався:
"Вантажівка! Спиняй! Швиденько! Можна!"
Прокинулася дружина, тихо: "Вася!
Спи, милий! Ця вантажівка порожня!"

Футбольний коментатор: "Знову гол!
Як трапилося — я не розберу.
Команда вперто грає власну гру,
А, взагалі-то, треба б у футбол."

"Якщо це слово скажеш ти мені,
То зробиш найщасливішим мене.
Чи вийдеш ти за мене заміж?" "Ні!"
"О! Це і є те слово чарівне!"

"В театр ідемо. Чом не вибритий ти?
Чи довго тебе тепер маю чекати?"
"Мене? Бог з тобою! Я брився!" "Коли?"
"Тоді, коли ти почала одягатись."

По телефону він сказав:

"Давай одружимося!"

Від несподіванки з стільця мало не впала,

Від радості сміялась і скакала,

А заспокоївшись, сказала: "Я подумаю."

"Ну що, причарувала Гришу, Ліда?

Яку ти сукню одягла? Як не секрет."

"Оту, в якої спина геть відкрита.

Але вдягла її я задом наперед."

"Мужчини всі однакові!" — сказала.

Мене як током — звідки ж вона знає?

Скількох же це мужчин вона кохала,

Що так упевнено це заявляє?

Як ми несправедливі з іншими!

Чи він у когось щось украв,

Чи це його геть обікрали —

Але в крадіжці був замішаний!

"Петра сковорідкою по голові

Вдарили ви? — як він пише."

"Так, визнаю. Але ноги криві

В нього були ще раніше."

"Я збагачення спосіб відкрив —
вищий клас!
Накопичив грошей вже чимало!"
"Від всієї душі дуже раді за вас,
Але ми вам уже позичали."

"Дружина — мегера. Наліво ти ласий.
Що буде, як визнає, Івась?"
"Подасть на розлучення
в кращому разі."
"А в гіршому що?" "Не подасть."

"Ваш чоловік
ледь-ледь стоїть на милицях,
Ви ж стверджуєте, що він вас побив."
"Коли він починав зі мною битися,
Здоровий був і, як усі, ходив."

"Ми разом рік. А щось не так.
Признаюсь щиро:
Ходив я вже до психіатра,
психотехніка..."
"Признаюся і я: я теж ходила —
До терапевта, двох артистів
і сантехніка."

Якщо любити хочеш ще когось,
Вона повинна бути вищий клас!
Щоб потім червоніти не прийшлося,
Коли дружина вдвох побачить вас.

Даішник зупинив авто,
Глядь — за кермом сидить собака!
Оторопів. "Дозволив хто
Кермо собаці віддавати?!"
Мужик, що поруч: "Я при чому?
Чекав попутку. Голоснув.
"Чи доведеш мене до дому?"
Пес тихо гавкнув і кивнув.
І вже годину — бачить Бог —
Спокійно їдемо удвох."

"Скажи, матусю, справді ангели літають?"
Літають. Завжди. Скрізь, де заманеться."
"Татуся ангелом назвав сусідку Таню.
Вона літатиме?"
"Ще й як! Хвилин за десять!"

Мій мудрий дід, за що йому я дякую,
Секрет всіх лотерей відкрив мені:
Ймовірність виграшу завжди однакова —
Чи ти купив білета, чи то ні.

"З красунею білявкою не ходиш.
Ми вами милувались цілий рік!"
"Є заборона лікаря!" "Ти хворий?"
"Ні. Лікар — це білявки чоловік."

"Щодня, шановний, скільки ви спите?"
"Щодня? Дві-три години, як прийдеться."
"Це дуже мало! Втома вас зведе!"
"Я сплю ще й уночі годин по десять."

Переконатись, певно, й вам прийшлося:
Мужчина "до" — неначе соловейко,
А "після" — він хворіє на склероз
І забуває все, що вам натренькав!

Виховувати радісно синів!
Але з роками це нелегка праця.
Колись: "Чи добре ти, синок, поїв?"
А зараз: "Де ти, сину, знов нажрався?!"

"Прохаємо: не ставте тут авто!"
Прохання водії сприймають тільки,
Коли воно надряпано цвяхом
На кузові новенької автівки.

На цвинтарі. Ховають. Геть без плачу.
Сто доларів на грудях у небіжчика.
Копач тихенько, щоб ніхто не бачив,
Бере ці долари, хоч плати не чекав.

Його небіжчик за грудки хапає:
"Ми податкова!

Це контрольне поховання!"

Копач: "Пробач, синок,
у нас своє завдання."
Закрив труну й позабивав цвяхами.

"Шукаю сукню однотонну. Є у вас?" —
У продавщиці жіночка питає.
"На сто кіло в нас є, ну на сто п'ятдесят.
А щоб на тону? Ні, таких немає."

Солдатам офіцер: "Як ви тупі,
Запам'ятати щось
завжди для вас проблема,
Блокнотика маленького купіть
І все записуйте. Я так роблю щоденно."

У санаторії медсестрам я сказав:
"Я із Донбасу. Передайте лікарю.
Що за повітря в вас?
Прозоре, мов сльоза!
Удома звук я бачити, чим дишаю."

"Синок! За тата з'їж сальця,
За маму — два оцих яйця,
Котлетку за бабусю з'їж."
"Облиште! Я ж вам не малий!"
"Тобі вже тридцять, а дурний!
Чом п'єш і не закусюєш?!"

Аеропорт.

"Чи можна цю валізу — в Австрію,
Цю — в Вашингтон,
а третю — на Кариби?"
"Ні! Неможливо це!" "Я щиро дякую!
Бо тиждень тому саме так зробили."

"До Дня Святого Валентина
Купіть коханій! Це зойк моди!
Нема коханої? Як дивно."
"Кохана є. Дружина проти."

"Раніше було: візьмеш сотню рублів,
Береш в магазині усе без обмеження.
За півгодини набрав, що хотів.
Тепер — гаплик!

Скрізь відеоспостереження!"

“Не виспався! І не тому, що стерво
Всю ніч співало пісню під вікном сумну.
Тому я зіпсував геть чисто нерви,
Що знав цю пісню і підспівував йому!”

Життя моє — неначе коло,
Всього в двох станах я живу:
Один — що за дурня довкола?!
А другий стан — я просто сплю.

Яка майстерність! Віртуозність є яка!
Високопрофесійна кранівниця,
Не полишаючи робоче місце,
Забрала доцю із дитячого садка!

Як зуб болить — стріляє аж у скроню.
А як жили без лікарів? Секрет я взнав:
Ті, що страждали від зубного болю,
Збиралися — і починалася війна.

"Ти, куме, чув, такі є люди — фіни?
Вони так кажуть на Діда Мороза:
"Йоулупуккі"!.. Так назвати діда!"
"Ти що! Ти бач, яка сволота!"

Не підкаблучник я, не смійся,
Роблю, що хочу, до-схочу.
Я просто майстер компромісів
Заради сексу і борщу.

Перевіряючи в зошитах
"Спогад про літо",
Учителька сплакнула трохи:
Тепер вона знає, що значить "гудіти",
Але, на жаль, не ті вже роки!

"Усім постам міліції порада:
Сьогодні будьте дуже обережні:
Віагри склад пограбувала банда,
Хоч не озброєні — та дуже небезпечні!"

Життя людське — це парадоксів море,
Які розумних філософії навчать:
Якщо погано без дівчат — це добре.
Багато гірше, якщо добре без дівчат.

Ми від зневіри, клопотів і втоми
Знаходимо завжди прекрасні ліки:
Мужчина присягнеться будь у чому,
Поклавши руку на серце... жінки.

З роками часто гладшаєм нівроку.
Як вже понесло — рятувань немає.
Всі органи ростуть
лиш двадцять років,
Але чому живіт про це не знає?!

“Мій дорогенький, чесно, дуже рада,
Що познайомилась з коханкою твоєю.
Переконалася, що, дійсно, це —
не зрада,
Це подвиг — і для тебе, і для неї.”

“Я — жінка. Остогиділи мені
Плітки, конфлікти, гриземось і плачемо.
Все! В монастир! У чоловічий.
На три дні.
А може на чотири?.. Там побачимо.”

Будьте обережні, як приймають на роботу,
Не дуже розпинайтеся,
бо там сидять не дурні.
Краще вже мовчати і здаватись ідіотом,
Аніж заговорити і розвіяти їх сумнів.

Продає Хайм насіння під банком
І рахує копійчку кожну.

Друг приходить —

в борг просить десятку.

"Ні, нічого позичити не можу.

В мене, як би тобі пояснити,

З банком договір вищого рівня:

Не даю я нікому кредити —

За це банк не торгує насінням."

Сміються українці ще споконвіків.

Народ усміхнених завжди любив і любить.

Свідчать стоматологи – у жартівників

Напрочуд часто вибиті передні зуби.

"В усіх охоронці здорові, дебели,

А твій — наче три дні до смерті..."

"Його всі бандити приймають за мене —

Тому він у мене четвертий."

Китайців два мільярди! Що за диво?

Вони не тільки роботяги, ще й коханці?

Чи може в них нема презервативів?

Звичайно є! Але вони китайські.

Привіз із-за кордону друг папугу,
Він як дурний:

"Я хочу сексу й більш нічого!"

Сусід приносить двох папуг-подружок,
Що моляться весь час —

щоб вплинули на нього.

Папужки змовкли. Старша тихо каже:
"Таки Господь почув молитви наші!"

Зібрався в гості друг до друга.

Прийшов — об'ява на заборі:

"У цій садибі злий папуга!"

"Папуга злий? Вони що — хворі?"

І тут, як грім, папуги глас:

"Чужий приперся! Рексе, фас!"

"Бензопилу два дні тому у вас купив.

І за день три куби розпиляв — це замало."

"Зараз глянемо, що тут..."

Движка запустив.

"Ой, чого це у вас вона так задирчала?!"

"Чи є у вас, шановна, сир Рокфор?
"А що це таке?" — продавщиця питає.
"Це сир пліснявілий." "Такого немає.
Зате чимало є ковбас Рокфор!"

Як добре льотчику! Бо на аеродромі
Його кохана дівчина чекає.
І моряка в морській красивій формі
В порту завжди кохана зустрічає.
І добре дальнобійнику: в кінці тяжкої праці
Його дівчина зустрічає на стоянці.
Погано лише дівчині, хоч розірвися зранку:
То на аеродром, то в порт, то на стоянку!

"Чи є в вас лижі й черевики,
розмір сорок сім?
Я вперше на курорті гірськолижнім."
"Який вам треба розмір? Сорок сім?!"
Навіщо ж вам, пробачте, ще і лижі?"

"Через що ви мене полюбили?"
"Через очі. Таку маю вдачу."
"Це такі в мене очі красиві?"
"Ні. Я майже нічого не бачу."

"Не виспався вночі. Утомлений без меж."
"Причина?"

"Та... Вона не виспалася теж."

"Алкоголь убиває нервові клітини,
В них немає для щастя потрібної сили.
Як нервові убив — залишились спокійні:
Я приймаю сто грам —
і по вуха щасливий!"

"Як зять? Збулись твої прогнози?"
"Ще й як! Дарує шуби, на курорти возить!"
"А як невістка?" "Це така сволота!
Купи їй шубу! Хоче на курорта!"

"Ваш син — сто доларів на чай!
Оце манери!
А ви зі скрипом долар — просто сміхота!"
"Усе логічно: він — синок мільонера,
А я, як вам відомо, сирота!"

Суддя читає вирок: "Він не винний!"
Радіють друзі, адвокат, дружина!
А звинувачений питає у судді:
"То гроші можу я залишити собі?"

Зайшов у двір. Назустріч пес як рикне:
"Нема нікого вдома!" Гість упав
І знепритомнів... Піднімає віки —
Над ним собака тихо так: "Гав-гав."
"Ти вмєєш гавкати, собако клятий?
Чого ж не гавкав?" "Щоб не налякати."

«Тяжка з чоловіками путь!
Як гляну — закипає злість:
Вони усі геть чисто п'ють!»
«А мій нахаба ще і їсть!»

«У поїзді в сусідньому купе
Якийсь мужчина цілу ніч хропе.
Я стукала у стінку — хоч би що!
Заходжу зранку: "Ви хіба не чули,
Як я вам стукала?!"»

А він: «Звичайно чув.
Пробачте, дуже стомлений я був,
Лиш через це до вас я не прийшов.»

Базар. Одеса. «Свіжі чи живі
Бички у вас?» «При вас померли, знаєте.»
«Я зовсім не дивуюся з ціни.
Це ви їм так на похорон збираєте?»

Прийшов на будівництво
й здивувався замовник:
“А що це за колодязь тут викопали ви?
В проєкті про подібне не було і мови.
Та ще такий глибокий!..
Внизу ліхтар горить?!”
“На креслення погляньте —
у нас все точно так.”
“Переверніть малюнок!
В проєкті тут маяк!”

“Як ти могла віддатись? І кому!
Студенту бідному,
що стріла десь на вулиці!”
“Худий. Голодний. Подала йому
Вечерю. Душ прийняв.
Він дякує й тушується.
Твоє старе пальто йому прийшлося,
І туфлі ношені — нехай дитина взується.
Питає: “Чи немає ще чогось,
Чим чоловік давно не користується?..”

“Знаю, люба, я такого анекдота!
Еротичного! Про мене і про тебе.”
“Розкажи, будь ласка. А про що там?”
“Роздягайся, там показувати треба.”

Суддя: “Застали їх у ліжку.
І все ж дивно,
Чому дружину вбили — не коханця?”
“Бо менший гріх убити раз дружину,
Аніж щотижня нового коханця.”

“Моїх застережень чому ти не чуєш?
Де, доню, ночуєш три ночі підряд?”
“Не з кимсь, а з народним героєм ночую!”
“Хто ж він, цей герой?”
“Невідомий солдат!”

“Останнім часом так змінився Коля мій!
Що він такий ревнивий — я не знала.
До всіх мене ревнує, як дурний!
Навіть до тих, із ким я ще й не спала!”

Зібрав хазяїн всіх: “На кожному кроці
Чого ви скиглите,
що вам живеться гірше?!
У вас зарплата вже удвічі більша!
Так, вдвічі більша!..
Ніж в наступнім році.”

“Чоловіку від жінки потрібно одне!
Примітивна тваринна потреба!”
Так говорять жінки —
хай їх гріх обмине —
Від яких нам нічого не треба.

“Що твій Василь? Ще казиться? Скакає?”
“Поговорила з ним, ужила санкції...
Він вже не п'є, не курить, не гуляє.
Лежить тихенько. У реанімації.”

Новий водій. “Як прізвище?” “Я Льоха.”
“Як прізвище? Нам працювати з вами.”
“Будь ласка. Моє прізвище Коханий.”
“Тоді пробач. Заводь машину, Льоха!”

“Ти пам'ятаєш, у дитячому садочку
Ми в маму й тата грались: мали доцю,
Малашу-кашу ти “варила” із пісочка...
Мені здається, ти готуєш так і досі.”

“Іванку, чом сумний? — татусь питає —
Чому до друзів ти не просишся у двір?”
“Тебе чомусь до школи викликають.
Ти, тату, головне — нікому там не вір!”

“У мене шеф — таке мурло й жлобина!
У нього в кабінеті — для приколу —
Сиджу, кейфую. Він зайшов, як крикне:
“Зніми, поганець, ноги з мого столу!”

Доярка з похмілля прийшла до худоби.
Ні сил, ні бажання доїти не має.
Над нею турботливий голос корови:
“Тримайся за вим'я, а я поскакаю.”

“Таким нервовим став —
на себе подивись!
Ти ж був таким спокійним змолоду.
Можливо, тобі з'їздити кудись?
Можливо, в щелепу. Або у голову.”

Удвічі перевиконали план,
Агентів власних вводячи у банди.
Чимало є бандитських формувань,
Які складаються цілком з міліціантів.

“У чоловіка вашого хвороб без меж,
Мені він не подобається, вірте.”
“Мені він не подобається теж,
Але його так люблять наші діти!”

Зустрів дружину з іноземцем якомсь.
“Приїхав, щоб мені наставить роги?!”
“Не бий! Облиш! Ти ще йому подякуй:
Це ж нам гуманітарна допомога!”

“Ой, докторе! Я як на себе гляну:
Зубів нема, весь лисий, зморщок рясно!”
“Не панікуйте! Не усе в вас так погано:
В усякім разі зір у вас прекрасний.”

“Ти, Петю, просто ідіот ревнивий!
Щодня псуєш мені прекрасний настрій:
Чому коханця бачиш в кожному чоловічі,
Якого ти знаходиш в шафі нашій!”

“Ой, мамочко, мені знов не до сміху!
Так чоловік побив, що ледь очуняла.”
“Так він же у відрядження поїхав!”
“Ага! Якраз! Я теж так думала.”

Вночі один зустрів другого,
Дістав ножа. “Ти гроші маєш?”
А той – наган. “Тобі для чого?”
“Дві сотні, друг, не розмінєш?”

Сержант міліції. Вгодований. Не в душі.
Пацан підходить: “Дядь, котра година?”
“Йди під три чорти! Не знаю я, не в курсі.”
“Яка невихована ви людина!”

Сержант знітився. “Двадцять на десяту.”
“Спасибі. Так і треба всім відповідати.
До вас прохання: рівно о десятій
Мене у попу поцілуйте!” І тікати!

Сержант за ним. Назустріч друзі: “Васю!
Куди біжиш так швидко,
що не бачиш нас?”
“Пацан просив... у попу... о десятій...”
“Чого ж ти поспішаєш? Ти ще маєш час!”

Кохаяться. У двері дзвоник. “Колю!
Це чоловік!.. Уб’є тебе!.. Його в тюрму!..”
“Твій чоловік? Уб’є мене? Ніколи!
Я винен двісті доларів йому!”

Спокійно розважався Адам в своїм раю.
Господь поклопотався:
“Не маєш ти турбот.
Щоб ти не розслаблявся, я Єву приведу.”
Тоді з’явилась фраза
“Не приведи, Господь!”

Напав маніяк. Не знітилась дівчина,
Балончик з сумочки,
йому в обличчя — пшик!
А то парфум... Шанель...
“Ах ти ж, скотина!..”
Відлупцювала спересердя — ледве втік!

Приїхали в село угамувати спрагу,
Розважитися, добре погулять...
“У нас в селі є тільки дві розваги.
Але, пробачте, вже обидві сплять.”

“Я вибачаюсь, шеф, та дуже схоже,
Це вас до телефону
хтось просить підійти.”
“Мене чи не мене? Чого він хоче?”
“Спитав жіночий голос:
“Старий козел, це ти?”

В полку зв'язку служити
дівчатам перевага.
“За бойові заслуги”
в усіх медаль на грудях.
“Чом лиш у вас одної
медаль є “За відвагу”?
“Бо я усім казала: “Не хочу і не буду!”

“Глянь, шубу норкову купив дружині! Як?
Найкращий подарунок за всі роки!”
“Чого ж вона у тебе вся в дірках?”
“...А продавці казали, що це норки!”

Синок до тата-офіцера: “Тату, правда,
Що офіцери благородні у буденні?
Спокійні, мужні, милосердні?” “Правда!”
“Тоді я покажу тобі щоденник.”

“Чом на роботу запізнився знову?”
“Дружина голову розбила, та ще як!”
“Дружина... Голову... А ти при чому?”
“Як це при чому?.. Голова ж моя!”

Цю думку, певно, знає жінка кожна,
Мужчини — ті народжуються з нею:
З одною жінкою життя прожити можна!..
Та тільки не з одною і тією ж.

Опівночі візьміть крило ворони,
Свічу, хвіст пацюка і чорну курку,
І гляньте в дзеркало...
Побачите придурка,
Який і досі вірить в забобони.

“Чому до мене мухи, як скажені:
Зудять весь час, кружляють зверху вниз?
Вони мене приймають за варення?”
“А ти, одначе, хлопче, оптиміст!”

“Семене, ви — красивий,
добрий — як реклама!
Чому ж це ви і досі нежонатий?”
“Як стріну жінку, що готує так, як мама,
Обов’язково виглядає, як мій тато!”

Казала баба: “Вчора на Кличка
Напали злодії, забрали все: мобілку,
Годинник, гроші, навіть піджака,
Все награвоване забрали... у могилку.”

В під’їзді нашім вже давно нема дівчат,
Нема у нас жінок красивих і багатих.
Отим бабусям, що на лавочці сидять,
Прийшлося двірника повією назвати.

Такі красиві ви і дуже енергійні!
А працювати — тільки за кордон!
Нема питань! Ось оголошення: “Потрібні
В свинарник прибиральники, в Габон.”

"Тобі, кохана, я сказати мушу:
Мені, можливо, з того легше стане,
Учора з друзями ми так відвели душу!
Сьогодні не згадаю, куди саме."

Студентам викладач: "Пропає мій песик.
Хто знайде — п'ять поставлю!"

Сказав так і зробив.
І почалось! Тепер у кожному сесію
Собака пропадає по декілька разів.

Без пристрастей давно живуть в сім'ї.
Прийшла додому.

"Колю! В ліжку хто з тобою?"
"Прекрасний лікар. Ти подякуй їй!
Лікує нас від твого головного болю."

Дівця у авто влітає на заправку:

"Швиденько повний бак!
Що винна вам за все?"

"О'кей! Двигун потрібно
вимкнути спочатку."

"Я вимкнула.
Це так інструктора трясє."

Хто важливіший, хто до Бога ближчий.
“Звертаються до мене: “Ваша святість!”
“А я — “преосвященство”! А це вище!”
Агент з реклами втрутився в розмову:
“Мене побачать: «Боже!.. Це ви знову!”

Здалося лікарю, що пацієнт "під мухою".
Такого в нього не було ніколи.
"Зайдіть за ширму, роздягніться,
вас послухаю".
З-за ширми: "Розпрягайте, хлопці, коней!"

“Самсунг компанія? То хто мене врятує?
Пилосос ваш потужний —
це монстр — я скажу!”
“Говоріть голосніше! Погано вас чую!”
“Я в мішку для сміття вже годину сиджу!”

Самоіронія — талант і ремесло,
Вона лікує душу і знімає смуток.
В мені постійно борються добро і зло,
Але як правило — перемага придурок!

П о е з і я

Людей, чутливих до поезії життя!
Їх потяг до краси не вбило лихоліття,
Бо щиро вірують в гармонію буття.

Це дивно, але факт,
що серед сотень кволих,
Зневірених украй, замучених життям,
Живе собі душа в своїм магічному колі,
З поезій і пісень духовний творить храм.

У тихім храмі тім, що мріями зігрітий,
Попри тривоги й сум, плекаємо своє.
Поезій аромат дає наснагу жити.
Я в світі не один, є рідні душі, є!

Поезія захоплює не всіх.
Вона хвилює лиш чутливі душі,
Яким життя — це щирі сльози й сміх,
Бажання усвідомити все суще.

Поезія — це крапелька роси,
В якій злилися почуття і думка,
Словесний образ Божої Краси —
Це вічності й життя духовна злука.

Багато до поезії глухих,
Що музики високої не чують,
Тому шануймо і любімо тих,
Для кого світ поезії існує!
Коли злий сумнів душу точить знову,

Що люди й без поезії жили,
Я згадую: ще до Різдва Христового
Писемність і поезія були.

Найдавній запис, що дійшов до нас —
То грамота, так звана, берестяна.
В ній не пророцтво і не мудрий глас —
Писала до коханого кохана.

Духовні пошуки для нас незвичні.
На жаль, читаємо все менше книг.
Вся Біблія — це поетичні притчі,
Це дух і мудрість пращурів твоїх.

Поезії так мало в сьогоднішні!
Забули — Слово робить нас людьми!
Воно нас піднімає над буденням.
Як є поезія, то є і ми!

Вам про кохання вірші до душі?
Читайте, не питайте, хто за ними?
За ними я, мого життя хвилини,
Фантазії наївні і смішні.

Вони — мов квіти на стерні життя.
Ніхто не знає звідки їх насіння.
Ці ніжні квіти — рай для каяття,
Високих душ наснага і спасіння.

Поезії — перепустка до раю.
Їх відкриваю і пірнаю в світ
Відвертості і ніжності без краю.
Я знаю: хоч мине багато літ,
Ця книжечка, як талісман довіри,
Мене вертати буде в ті часи,
Коли полон жіночої краси
Був над усе! І в щирості без міри
Я відчував як апогей життя
Святе блаженство душ і тіл злиття,
Любов —
як Божий дар і символ віри!

П'ять поетичних книжечок
Написані в часи далекі,
Коли кружляли ще лелеки
І дарували діточок.

Хоч я російською писав,
Душа чутлива українця
Любов'ю повнилась по вінця
И шукала чистого листа.

Читай цю сповідь, брате мій,
Нехай душа твоя живая
Себе в поезіях впізнає,
Дай в юність упірнути їй!

Звичайний лист. Сторінка, дві.
Красивий незнайомий почерк.
Як сповідь: "Я була в біді.
Я Вам подякувати хочу
За книжечку моїх віршів.

Моїх, я в цім не помилилась:
Бо в них душі моєї вираз,
Моїх інтимних почуттів,
Моя біда і таємниця,
Бажання і солодкий гріх,
Часів прекрасних сльози й сміх —
Любові чистая криниця".

А потім — ще такий же лист
Вже від мужчини, як від брата.
Чомусь Господь мені дав хист
Все те неказане сказати,
Що визріва у самоті
І марить вилитись у слові,
Щоб прислужитися любові,
Духовності і красоті.

За ці листи Вам вдячний я!
Тепер ми разом в зими й весни.
Я Вас люблю, брати і сестри,
Бо ми усі — одна сім'я!

Народ мій прокидається нарешті!
Його приспять хотіли триста літ.
Було всього: і голоду, й арештів,
І знищено не раз культури цвіт.

Спокійно ми відроджуємо мову,
Виконуєм Тараса заповіт.
Свобода й гідність у пошані знову.
Цінуєм дотеп. Нас приймає світ.

В нас буде лад в культурі і в освіті,
Є воля й сили на духовний злет.
Ви пошукайте ще народ у світі,
Де лідер нації — поет!

Поет без шкіри. Відчува знамення.
Сприймає все і глибше, і гостріше.
Цікавитесь звідки йде натхнення?
Розбити душу в кров, і підуть вірші!

Коли мені погано на душі,
Немає значення від чого,
Лиш гумор і мої вірші
Мені найперша допомога.
Я поринаю, мов дитя,
У простір радісний і чистий
Надій і мрій, і вищих істин —
Одвічних радощів життя.

Великий Пушкін всім своїм життям довів:
Щоб вижити в Росії, всі таланти
Минулих, нинішніх і завтрашніх років
Повинні добре вчитися стріляти.

Поезія — це певний пласт культури.
Багато хто не знає, що він є.
Живуть без неї і розумні, й дурні.
Хто полюбив її — щасливішим стає.

Мої поезії — не книжечки про щось,
Вони — вікно у простір мудрості і духу,
В них є енергія для роздумів і руху,
Для радості: намріяне збулось!

Навіщо вірші, як на серці осінь?
Усім прийдеться вчитись жити з нею.
Поезія — чи не єдиний спосіб
Душевної розмови із душею.

Поезія — насамперед просвіта:
Допомагає зрозуміти, хто ми є.
Навчає нас по-справжньому любити
І усвідомити призначення своє.
Читаю лист: "Оце варила свиням,

Поезія — не прапор і не жест.
Вона — ознака глибини культури.
Поезія — це унікальний тест
На витонченість духу і натури.

Все, що живе, все зійде нанівець,
Розчиниться у безвісті, не буде.
Поезія ж — духовності вінець —
У душах буде, доки будуть люди!

Поети справжні зупиняють час,
Карбуючи у вишуканім слові
Усе, чим живемо, що головне для нас:
Світогляд, мрії, пошуки любові.

Спасибі, Господи, за те,
Що я прокинувся сьогодні,
Що у душі зберіг святе,
За те, що діти не голодні!
Спасибі, Господи, тобі
За те, що маю душу й розум,
Що ніжні квіти і морози,
Наснагу й біль ношу в собі!
За те, що кожен день несе
Велику радість: в світі жити,
Співати, мріяти, любити...
Спасибі, Господи, за все!

З м і с т

Ми і світ	5
Публіцистика	86
Простір кохання	117
Усмішки	150
Поезія	195

Вірші за абеткою

Аби не плакати від скоростиглих	60
Аеропорт. «Чи можна цю валізу	169
Алкоголь убиває нервові клітини	177
«А я з дружиною зустрівсь	193
А я люблю тебе, люблю	146
«А я така! Мінатися не хочу!»	138
Багаті наче подуріли	95
Багато мудрих істин в світі є	94
Багато пройдено доріг	134
Багато свят у світі є	127
Бажання ствердитись — для багатьох	12
Бажаючи тобі добра й свободи	15
Базар. Одеса. «Свіжі чи живі	179
Без пристрастей давно живуть в сім'ї...	192
Без радостей життя сумне й убоге	59
Безумовна любов — це є рідкісний	149
«Бензопилу два дні тому у вас купив	174
Брати українці, приходять наш день!	109
Будьте обережні, як приймають.....	172
Будь-який ліс вам здасться чарівним....	187
Були і ми струнки і файні.....	63
Вам про кохання вірші до душі?	197

В аптеці чоловік тихенько просить	161	
Ваш гріх не в тому, що когось там	75	
Ваші зморшки навколо очей	70	
«Ваш син — сто доларів на чай!	177	
«Ваш чоловік ледь-ледь стоїть	164	
«Ваш чоловік — моряк.	193	
В гостях у головного комуніста мама.	110	В
дискусіях про щастя.....	77	
В душі моїй біль втрати і печаль	142	
Великий гріх ділити всіх на ранги!	38	
Великий Пушкін всім своїм життям	202	
Ви заблукали в лісі	158	
Ви знаєте, а влада нам не бреше	110	
Ви придивіться до дітей	125	
Високих істин небагато	49	
Ви такого ще в світі не бачили	108	
Виховувати радісно синів!.....	166	
Відмінність між жлобами і людьми	83	
Від попси не схватись ніде	153	
«Відпочивала в цьому році де сім'я?»	159	
Відпустка. Вдвох на острові. Нікого!	152	
Віки минають, сходять покоління	28	
Він дуже любить всіх ганьбити	93	
Він за народ! Як лицар. Чи як цербер	96	
В коханні найскладніше й найтонкіше		144
В коханні справжнім — завжди таїна	124	
«В Криму засмагли всі, чого ж ти біла?»	161	
В купе два батюшки засперечались	194	
В людських стосунках зрозумій одне	52	
В мистецтві є митці й заробітчани	22	
Вночі один зустрів другого	185	
Вожді до щастя строем нас вели	97	
Вона тебе любить! Та тільки по-своєму		141
В під'їзді нашим вже давно нема дівчат		191

В полку зв'язку служити дівчатам	188	
В прислів'ї новий поворот	187	
Все в світі вимагає плати	139	
Все змінюється в світі	73	
Все людство — це велика куля	52	
Вселяються в нас ангели і демони	68	
Все, що живе, все зійде нанівець	204	
Всі біди в світі від людей	15	
В сім'ї — не мед. Бо особистість кожен		135
Всі революції, на жаль, ще більше зло		97
В словах буває геть нічого	75	
Всміхнись, земляче!	85	
В стражданнях, в пошуках вини	68	
«В театр ідемо. Чом не вибритий ти?»	162	
«В усіх охоронці здорові, дебели»	173	
В усякій прикрасі завжди було і є	71	
В часи давніші в Київській Русі	195	
Гармати мовчали! Де залп хоч один?!		154
«Глянь, шубу норкову купив дружині!»	189	
Говорить влада, а не слуха	86	
Гроші зводять людей — так матуся	17	
Давненько я роздумую над тим	35	
Давно відоме політичне правило	112	
Давно відомі афоризми різні	91	
Давно одне цікавило мене	72	
Даїшник водія штрафує – як ведеться	156	
Даїшник зупинив авто.....	165	
Даїшник уві сні так заметався	162	
Дано для щастя кожному своє	122	
Два драматурги — Чехов і Шекспір	22	
Два різних Я живуть в мені	56	
Два різні психотипи в світі є	42	
Дві мотивації є у життя.....		55

Дивує і досі нас істина ця	88	
Дівця у авто влітає на заправку	192	
Дівча, красуне-дівчинко!	120	
Діти неслухняні. Жінка мов чужа	34	
Для багатьох людей все їх життя	7	
Для мене відкриття, що стільки є	196	
Для нас кохання жінки	135	
Для чого злочини, брехня, арешти	89	
Добиватись жінки — це така дурниця!		147
Добро і зло ми творимо самі	6	
До влади, до грошей поет не буде	200	
До ворожки прийшов	175	
«До Дня Святого Валентина	169	
До критиканів я не маю віри	58	
Долина Рейну на романтику багата.....	81	
Доярка з похмілля прийшла до худоби	184	
Друг в собі егоїзм поборов	52	
Дружина: «Знаю, що нема мужчин	159	
«Дружина — мегера. Наліво ти ласий		164
Дружина тихенько ще вдосвіта встала.	178	
Душа людська щоденно виробляє	79	
Душа — це як хата. Чимало в ній вікон		64
«Еліта» наша знає все	90	
Емоції — це насолода й ворог!	60	
Енергія життя дається змалку	73	
Енергія життя — це найдорожче	148	
Епоха міняється в нас на очах	90	
Є в нас базар тварин.....	152	
Є два життєві постулати	33	
Є дві енергії у світі — зла й добра	39	
Є люди, які ластяться до всіх	33	
«Є мрії у тебе прекрасні й палкі?»	157	

Є особлива музика у Слові	108	
Є проблема у нас не остання	147	
Є різні люди: бідні і багаті	105	
Є сторінки таємні у життя	130	
Є сфера інтелекту і краси	31	
Є три причини у нещастя	58	
Є шоу-бізнес і мистецтво	21	
Жалію вас, тих милих жіночок	129	
Живи, живи, іронізуй зухвало	129	
Живуть найдовше гармонійні люди	9	
Живуть одружені чоловіки значно	78	
Життєву обираєте дорогу	33	
Життя вам здається — не мед	67	
Життя задовбує. Вночі не спиться	70	
Життя людське — це парадоксів море		171
Життя людське — це певна гра!	63	
Життя моє — неначе коло	170	
Жінкам з роками треба дбати	36	
Жіночки, усміхайтесь частіше!	146	
За бійку судять батюшку	160	
Завжди є противага у добра — це зло	..82	
За все у світі існує плата	78	
За всі надмірності існує плата	61	
Зайшов у двір. Назустріч пес	179	
Закон існує, мабуть, недарма	19	
«Закоханим сваритися — що тішитися		135
Закохані, сваритися не варто	135	
Закоханість — це справжня божа	137	
Залиште ви у спокої євреїв	96	
Занепад і суспільства, і моралі	81	
За радощі й щастя потрібно платити	54	
«Затриманий! Скажіть, чи визнаєте	168	
«Звертатися до Джона треба «сер»	155	
Звичайний лист. Сторінка, дві	199	

Згадаймо юність. Навкруги краса!	16
Здавалось, ми — найближчі!	141
Здається, що з брехнею легше	90
Здалося лікарю, що пацієнт.....	194
«Зима проклятуца! Замерзли замки	182
Зібрався в гості друг до друга	174
Зібрав хазяїн всіх: «На кожнім кроці	181
«Зіграймо, пані, у цікаву гру	178
«З красунею білявкою не ходиш	166
Знай свою красу і вроду	123
«Знаю, люба, я такого анекдота!	180
Зневага від влади набридла	97
З роками ми товстішаєм нівроку	172
Зустрів дружину з іноземцем якось	185
«Зустрічають по одежці	182
З часів козацьких прагнемо свободи.....	86
З'явилась жінка на стерилізацію	162
«Іванку, чом сумний? — татусь питає	183
І все ж таки у кожного із нас	33
Ізнов не люблять нас чогось	148
Із чого починається духовність?	118
Існує Вітер Рівноважних Сил	74
Існує вічна загадка мистецтва	24
Існує давній термін «любомудріє»	69
Існує істина гірка	36
Казав колись Господь	76
Казала баба: «Вчора на Кличка	191
Китайців два мільярди! Що за диво?	173
Кінець зими. Вона лютує й плаче	121
Кінець сім'ї — не тільки як	137
Кожна риса обличчя — це маркер.	83
Коли говорить жіночка до вас	65
Коли злий сумнів душу точить знову	197
Коли зриваєшся в скандал	143

Коли мені погано на душ	201	
Коли старенькі люди тримаються		84
Коли тобі за п'ятдесят	121	
Коли я думаю про тих, хто відійшов	68	
Конфлікти між людьми	66	
Конфлікти, сварки, непорозуміння	69	
Конфліктів море у людських стосунках		18
Коханню Бернс пророчив перемогу	134	
Кохання неможливо зберегти	122	
Кохання — перманентне почуття	140	
Кохання, як пристрасть, вмирає само	148	
Кохатись, розслаблятися	71	
Кохаяться. У двері дзвоник	186	
Красива дівчина, така прегарна!	151	
Красива фраза: «Не проси нічого!	63	
Красивий пес іде на повідку	70	
Красивих тіл — мільйони і мільйони	135	
Круті розкажуть вам історію свою	88	
Кум телефонує: «Приїжджай, Вітьок!	..159	
Люблю вдягтись, чому — не знаю	29	
Люблю, не вимагаючи взамін	138	
Любов буває, наче дивний сон	120	
Любов для наших душ	144	
Любов завжди свята і грішна	141	
Любов — не особа, а радісний час	139	
Любовні ігри, ігрища, забави	119	
Людей критикувати — марна справа	50	
Людина — це тіло, душа й інтелект	49	
Людські стосунки радують і ранять	27	
Мале хлопча до Господа звертається		72
«Маніяк напав на мене!	178	
Межі немає наглості людській!	63	
Мене чарує мова наша ніжна!	108	

Мені болить, що стільки є самотніх	28
Мені здається, що любов	122
Мені смішні розумники зухвали	44
Мені щемить на серці	136
Ми від зневіри, клопотів і втоми	171
Ми всі в цей світ приходимо	14
Ми всі із юності. З прекрасних літ	8
Ми живемо в багатоповерхівці	82
Ми живемо, немов спимо	116
Ми живемо усі на різних рівнях	6
Ми з вами живемо в цікавий час	116
Ми майже всі — егоцентристи	66
Ми мріємо про статки і комфорт	40
Ми наче в царстві брехунів	112
«Ми разом рік. А щось не так	164
Ми розмовляли все життя	109
Ми – саме те, що вже пережили	79
Мистецтво — простір для душі і серця	25
Мистецтво світських хронік саме в тім.	103
Мистецтво справжнє	21
Мистецтво — це життя душі	22
Ми, українці, з мамою на Ви	46
Ми у полоні суєти	14
«Мій дорогенький, чесно, дуже рада	172
Мій мудрий дід, за що йому я дякую	165
Мій юний друже! Радити нелегко	40
Міняється світ. А основа незмінна	88
Міцна у наших вибраних основа	96
Мої поезії — не книжечки про щось	202
«Моїх застережень чому ти не чуєш?	181
Молитва, що підтримує в путі	72
Мораль не в тому — молитесь чи ні	90
«Мужчини всі однакові!» — сказала	163
Мужчини закохані — наче дурні	140
Мужчини з гонором, але жінок	64
Мужчино! Що так дивитесь на мене?!	155

Набридло наступати на граблі	157	
Навіщо вірші, як на серці осінь?	202	
Навколо розумні, достойні мужі	145	
Навряд чи зрозуміє хто тверезий	43	
Навчёмось відрізати все недобре	62	
Навшпиньки, мов дитя, приходять	41	
Над фразою хтось, може, й посміється	156	
На жаль, брехню вже не вважають	92	
На жаль, культурою й не пахне	93	
На жаль, усі короткозорі!	51	
Найкращий доказ, що життя розумне.....		84
Найрозумніші вчені не можуть	155	
Нам кажуть, що політика — це бруд	102	
«На море їдемо! От де вгамую спрагу!»	178	
Нам просто ліньки вчити рідну мову	109	
Напав маніяк. Не знітилась дівчина	188	
Народ бідує — влада при параді	86	
Народ мій прокидається нарешті!	201	
Нас відрізняють розум, воля	62	
Нас наче завойовують жлоби	89	
На тлі банальностей одвічних	68	
На цвинтарі. Ховають	167	
Наш гороскоп — тільки поле	30	
Не беріть на себе клопоти чужі	69	
«Не виспався вночі	177	
Не виспався! І не тому, що стерво	170	
Не впускай дикі ревнощі в серце	142	
Не всім дано думок високий злет	74	
Не всі у світі прагнуть розуму і світла	93	
Не говори поганого нічого	77	
Не гріх повторювати істини прості	83	
Не дурень наче, а збагнуть не могу	10	
Не забуваймо пращурів своїх!	87	

Не задавайся тим, що вже зробив	12
Не закидайте оком на столицю!	32
Не знаємо себе ми до пуття	63
«Не знаю, пожалітиса кому	187
Не колупай чуже й своє минуле	144
Немає сенсу говорити	9
Не може цього пояснити розум!	26
Не нарікайте на життя!	18
Не падай в розпач, що душа самотня!	26
Не перечитуймо своє життя	66
Не підкаблучник я, не смійся	171
Не порівнюй себе ані з ким	73
Не поспішай дожити до зарплати!	10
Не поспішай із висновками, брате	143
Не прилаштовуйся до тих	66
Не раз було, а звикнути не можу!	155
Нервуємо — навіщо в світі зло?	78
Не «Робіть!», а «Заробляйте!»	27
Не розкисай! Трагедії немає	143
Несказане, замовчане — завжди	141
Не слухайте політиків щодня!	90
Не сотвори кумира із жінок	144
Не створюйте самі собі важливості	45
Не стомиться душа радіти	117
Несхожі наші душі, ані розум	76
Не треба ображатися на світ	55
Не треба сперечатися ні з ким.....	74
Не треба списувати геть усе на владу	111
Не треба шукати свою половинку	140
Не узагальнюйте ніколи: цей народ!	111
Не упирайтесь рогом в щось одне	79
Не хочеться, та має бути зло!.....	79
Нещастя й щастя твориш ти сама	145
Ні, жінку створено не із ребра!	123
«Ні! Зразу так до вас я не піду!	158

Нікому не уникнути біди	62	
Ні, це не зрада. Скінчилось кохання	142	
Новий водій. «Як прізвище?»	183	
«Ну що, причарувала Гришу, Ліда?»	163	
Обманює людей на кожнім кроці	93	
Одежею навчилися козиритись	70	
Одна з ознак людини — темперамент		43
Одна з простих і геніальних істин	154	
«Ой, докторе! Я як на себе гляну	185	
«Ой, доцю, тобі лиш чотирнадцять	156	
«Ой, мамочко, мені знов не до сміху!	185	
О модо, модо! Завжди свіжий голос!	150	
Опівночі візьміть крило ворони	189	
Осінній день. Ще сонячно і тепло	34	
Оскільки щастя — це комфорт в душі	45	
О сни мої! Блаженство мрій і подив	41	
«Останнім часом так змінився Коля	181	
«От би в Іспанію! У їхню спеку!	157	
«Парашутисти юні, чом так зблідли?»	158	
Перебираєш, обираючи кохану	139	
Перевіряючи в зошитах	171	
Пережили ми не одну руїну	94	
Переконатись, певно, й вам	166	
Перемога чи то втрата	65	
Перерва в школі. «Скуштувати хочеш?»		175
«Петра сковорідкою по голові	163	
«Під вечір самогоном зарядився	190	
«Підсудний! Зрозуміть не сила	160	
Повінь розгулялася!	150	
Повір, від тебе я не вимагаю	139	
Події — це не тільки результат	47	
Поезії — перепустка до раю	198	
Поезія захоплює не всіх	196	

Поезія — насамперед просвіта	202
Поезія — не прапор і не жест	204
Поезія — це певний пласт культури	202
Поет без шкіри. Відчува знамення	201
Поети справжні зупиняють час	204
Поети, що були, і ті, що суцї	195
По-злому не віддячуйте нікому	15
Політики, жадаючи визнання	98
Політики чи то політикани	91
Поміж зневірених і злих	57
По-новому — вві сні — вивчав	178
Поняття є — свідомі українці	114
Поразок, зрад і втрат ніхто не обминув.	64
По суті кожна жінка — задавака	138
По телебаченню убивства і бандити	100
По телефону він сказав	163
Потрібно щиро вибачатись	76
Привіз із-за кордону друг папугу	174
Прийшов на будівництво	180
Приїхали в село угамувати спрагу	188
Приносять радість нам у різну пору.....	59
Природа з раннього дитинства	45
Продає Хайм насіння під банком	173
Про їжу ситий зроду не напише	200
Про мову точаться розмови	104
Про оздоровлення читаючи історії	193
Про себе дбати чи гребти під себе	111
«Протизаплідні вам? Який ваш вік?	158
«Прохаємо: не ставте тут авто!"	166
Проходять роки і приходять час	47
Прощаймо людям їх духовні вади!	16
П'ять поетичних книжечок	198
Радію я неначе на весіллі	106
«Раніше було: візьмеш сотню рублів.....	169
Раніш я думав, що Німеччина	80

Рахунок за роботи.....	159	
Реклама — бісове творіння	22	
Рекламу розуміти треба вчитись.....	77	
Рибак: «Як не клює, вертаюсь	168	
Рідні по духу в кожного із нас	84	
Роби свідомо кожен крок	9	
Робити треба щось — а ти гуляєш	42	
Роблю, що хочу. Але й те, що мушу	62	
Робота роботою, гроші грошима	61	
Розмовляйте! Частіш розмовляйте	145	
Розслабтесь, друзі, і примружте очі	117	
Розумні люди є, а є дурні	19	
Роки вгамовують нас	128	
Романтикам потрібні честь і правда	71	
Російський брате, в дні цієї скрути	105	
Салон літака. Вже годину в польоті	175	
Сам із собою розмовляєш все частіше		75
Самоіронія — талант і ремесло.....	194	
«Самсунг компанія?	194	
Сваритись, настрій зіпсувати	30	
Сваритися — це справа недостойна	18	
Сварливі, агресивні, грубі люди	73	
Свій ритм життя у кожного з людей	54	
Світ на краще не скоро ще зміниться	39	
Світ наш створено із протилежностей		74
Світ — це добро і зло, це верх і низ	77	
Свобода є у нас і незалежність	110	
Святкуєм не роки, які вже прожиті	39	
Себе вважає кращим від усіх	12	
Секрета відкрила сусідка по дачі	157	
«Семене, ви — красивий	191	
Сержант міліції. Вгодований. Не в душі	186	
«Синка народила. Характер – її.....	193	
Синок до тата-офіцера	189	

«Синок, за тата з'їж сальця	169
Синок собачку так просив!	161
Сім років — і сім'ї нема!	137
Скажи, красуне, чом така сумна?	48
«Скажи, матусю, справді ангели	165
Скрізь українці по містах і селах	107
Скрізь у світі торгують і б'ються	50
Служи, не вислужуйся ні перед ким	27
Сміються українці ще споконвіків.....	173
Солдатам офіцер: «Як ви такі тупі	167
«Солдати! Крок вперед	175
Спасибі, Господи, за те	204
Спецоперація: сержант, немов жебрак	153
Спитаймо себе: хто є ми?	99
Спілкуючись із різними людьми	61
Спливають роки в небуття	123
Спокійно розважався Адам	186
Старий вовчище в темнім лісі	152
Старша жінка наставляє	182
Страждати прийдеться нам	101
Студентам викладач: "Пропає мій	192
Стюардеса із великими грудьми	190
Суддя: «Застали їх у ліжку	181
Суддя читає вирок: "Він не винний!".....	177
"Супутницю життя шукаю!.....	153
Суспільство українське є двомовне	111
Сьогодні живемо. Хоч нас привчили	5
Так гірко розлучатися з тобою	142
Такий роман курортний	190
Такий старанний! Робиш все	76
Таким нервовим став	184
Такі красиві ви і дуже енергійні!	191
Так хочеться змінити світ на краще!	35

Так хочеться сказати всім і кожному	49
Так хто ж такі інтелігенти?	13
Так часто бачу на телеекрані	53
«Талановито ти займаєшся любов'ю!	161
Там, де нікчеми правлять краєм	96
Тарілку розбила замріяна Настя	175
Татусю! Прийдуть свататись до мене	156
«Татусю, ти скажи мені.....	158
Твій голос я впізнаю з тисячів.....	149
Твій знак зодіака — це тільки підмога	15
Твоє минуле, хоч яке було	140
Тебе кохають? Що тобі ще треба?	125
Терпіли ми наруги різні	98
Ти була як вікно у духовність	142
Ти впевнений, що все вже зрозумів	27
Ти втратив щось чи щось знайшов.....	30
Ти ж наче розумний. Чому ж ти	65
«Ти, куме, чув, такі є люди — фіні?	170
Ти жити можеш день, і ніч, і завтра	128
Ти мучишся: вона тебе не любить	132
Ти — наркоман, від тебе радіація	161
«Ти пам'ятаєш, у дитячому садочку.....	183
Ти, Петю, просто ідіот ревнивий!	185
Ти ремствуєш — недосконалий світ!	37
Ти формуєш думками майбутнє	60
Ти ще в коханні! Ти ще мариш словом	132
"Тобі, кохана, я сказати мушу.....	192
Треба нам небагато	110
Три слабкості мужчинам притаманні	6
Тягар останньої розлуки	144
«Тяжка з чоловіками путь!	179
«У вас, шановний, в серці перебої... ..	168
У виконкомах, у ДАІ чи в ЖЕКах	88
У двір ввійшла поштарка.....	156
Удвічі перевиконали план	184

У діточок виховуючи щирість.....	78
У кожного в житті своя пора	126
Уколи нам робили в школі	153
Українці в Росії живуть	107
Українці по світу розсіяні	103
У мене шеф — таке мурло й жлобина!	184
У паспорті записано не рік	65
«У поїзді в сусідньому купе	179
У санаторії медсестрам я сказав	167
Усе життя ми набираєм бали	42
Усе мистецтво має дві основи	23
Усі йдуть в ногу — тільки я не в ногу	7
«Усім постам міліції порада	171
Усі продукують добро чи отруту	6
Усі страхи і сподівання	30
Успішні бувають і юні, і сиві	39
«У чоловіка вашого хвороб без меж	184
У юності не боїмось пригод	37
Футбольний коментатор: «Знову гол!	162
Хваліть себе, хваліть!	83
«Ходив на футбол. Стільки кайфу	187
Хоч кишені і порожні	59
Хоч як кляли би і ганьбили нас	133
Хто на підпитку — ті неначе голі	69
Хто ти такий? — чужий мене питає	102
Цеглинка людства — це сім'я	115
Це не любов, як все із пристрастей	149
Це один із законів життя	138
Церковні реформатори	81
Це так не просто — змінювать себе	20
Цікавість — це є вроджений талант	58
Цікаво — хто такі еліта?	98

Цінуй, що є. Не рвися мати більше	59
Цю думку, певно, знає жінка кожна	189
Цю особливість помічав не раз	81
Часи сьогодні й справді не легкі	112
Часто люди навколо здаються нам	25
Чекаємо, що щастя прийде завтра	68
«Через що ви мене полюбили?»	176
Чи є в вас лижі й черевики, розмір	176
«Чи є у вас, шановна, сир «Рокфор»?»	176
Чи є яка мораль у влади?	96
Чи мають українці ворогів?	100
Чимало розуму потрібно	65
Чиновництво! Нема на вас управи!	111
Читаю лист: "Оце варила свиням"	203
Чи треба позичати людям щось?	36
Чогось бояться націоналізму	101
Чоловіки — козли! Але	153
«Чоловіку від жінки потрібно одне!	183
«Чом на роботу запізнився знову?»	189
Чому для нас кохання — наче гріх?	119
Чому до мене мухи, як скажені	191
Чому ідея комунізму вмерла	113
Чому і чим засмучене чоло?	59
Чому не знаємо імен героїв	93
Чому розумні роблять мало помилок?	52
Чому сумуємо, панове?	31
Чомусь занадто вже я став серйозним	46
Чомусь не в'яжуться слова	118
Чомусь так мало втілені у слові	131
Чому у віршів мало читачів?	200
Чому у світі всі народи різні?	11
Чому якось сумно і щемко дивитись	66
Шекспір правий був, що життя — театр!	24

Шукайте в попелі кохання і свободу	145
«Шукаю сукню однотонну. Є у вас?»	167
Ширий і відкритий я з душею рідною	140
Щоб досягти високої мети	36
Що більш освічена людина	67
Щоб говорити: «Ми – інтелігенти»	55
Щоб на Землі було життя	114
Щоб ствердитись між багатьох	51
Щоденно хто робить зарядку	45
Щодня життя свій має нерв	70
«Щодня, шановний, скільки ви	166
Що думають про владу у народі?	95
Що значить доля? Зрозуміти хочу	20
Що значить усвідомити себе?	92
Щось трапилось. Подумай	60
Щось трапилось — раптом ти	75
Щось трапилось. Чекаємо — найгірше.	12
«Що твій Василь? Ще казиться?»	183
«Я вибачаюсь, шеф, та дуже схоже	188
Я від образи не страждаю	18
Я вчуся дякувати Господу за все	60
Я дуже не люблю розмов про зраду	149
Я жадібний до часу! Так шкода	32
Я — жінка. Остогиділо мені	172
Я зачарований тобою	127
«Я збагачення спосіб відкрив	164
Яка майстерність! Віртуозність є яка!	170
Яка прекрасна юності пора	8
Якби були всі люди егоїстами	91
Якби живим був Володимир Даль	108
Як боїтеся потовстішати.....	193
Як вибрали свій напрям у житті	49
Як гарно ушістьох відпочивали!	154

Як добре льотчику, бо на аеродромі	176
Як доля завела в халепу вас	84
Як змінює обличчя старість!	48
Як зрозуміти, що таке гармонія?	84
Як зуб болить, стріляє аж у скроню	170
«Як зять? Збулись твої прогнози?»	177
Які любові різні іпостасі	145
Які несправедливі парадокси	122
Як ми несправедливі з іншими!.....	163
«Як скинула вагу ти у селі?	168
«Як справи, фермере?» «Прекрасно!	190
Як ти даєш, даруєш щось комусь	42
«Як ти могла віддатись? І кому!	180
Як ти розумний — радісно живеш	18
Як уникати непорозумінь?	122
Як швидко сім десятків пролетіло!	77
Якщо ви живете в здоровий спосіб	67
Якщо відчуєш: вже тебе не люблять	137
Якщо все розумію — я щасливий	133
Якщо в сімнадцять років ти голодний	12
Якщо є Вища Справедливість	9
Якщо є розум, а немає волі	71
Якщо любити хочеш ще когось	165
Якщо ти куриш, ти або дурний	72
Якщо ти щиро чемний з усіма	17
Якщо у вас в стосунках щось не так	148
Якщо у вас нічого не болить	61
«Якщо це слово скажеш ти мені	162
Якщо, шановна, вам вдалось.....	182
Якщо якийсь чиновник кров з вас п'є	151
Я мову вчить не хочу і не буду!	108
Я не вірю, що все промайне	137
Я не люблю, коли мене не люблять	141
Я пишу як визнання вірша	124
Я розумію: скрута тимчасова	91
Я — сенситив. Для мене насолода	62

Я так закоханий у Вас 139

Літературно-художнє видання
Іващенко Віталій Вадимович
“Сьогодні живемо”
(третє видання)

© В.В.Іващенко

ТОВ “Видавнича компанія “КИТ”,
04080, м. Київ, вул. Фрунзе, 19/21, оф.202,
Свідоцтво про внесення до Державного
реєстру серія ДК № 861 від 20.03.2002р.

Надруковано
з оригінал-макету автора

Віддруковано на ЗАТ “ВІПОЛ”
зам. № ....., 2013 р.
Формат 60x64 1/32. Наклад 5 000 пр.
03151, Київ, вул. Волинська, 60.
Свідоцтво про внесення до Державного
реєстру серія ДК № 752 від 27.12.2001р.